

Món quà vô giá

“Vì chung Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng Christ, làm cho thế gian lại hòa với Ngài, chẳng kể tội lỗi cho loài người, và đã phó đạo giảng hòa cho chúng tôi.”

2 Cô-rinh-tô 5:19

MÓN QUÀ VÔ GIÁ: THA THỨ

Doris Tarbutton

MỤC LỤC

GIỚI THIỆU: HÀN GẮN TỪ THA THỨ
CẦU NÓI
TẠI SAO TÔI PHẢI THA THỨ?
NẾU TÔI LÀ NGƯỜI GÂY TỒN THƯƠNG THÌ SAO?
LỜI CẦU NGUYỆN BỊ CẢN TRỞ
THỨ NHẬN VÀ HỐI LỖI
MÓN QUÀ VÔ GIÁ
HỐI LỖI VÀ CẦU NGUYỆN
MINH CHỨNG HÀN GẮN
THA THỨ THẾ NÀO?
TA ĐỀU MANG NỢ
NHẬN THA THỨ
THA THỨ CHO CHÍNH MÌNH
LÀM CẦU NÓI

Món quà vô giá

GIỚI THIỆU: HÀN GẮN TỪ THA THỨ

Rô-ma 5:10-11 Vì nếu khi chúng ta còn là thù nghịch cùng Đức Chúa Trời, mà đã được hòa thuận với Ngài bởi sự chết của Con Ngài, thì huống chi nay đã hòa thuận rồi, chúng ta sẽ nhờ sự sống của Con ấy mà được cứu là dường nào! Nào những thế thôi, chúng ta lại còn khoe mình trong Đức Chúa Trời bởi Đức Chúa Jê-sus Christ chúng ta, nhờ Ngài mà chúng ta hiện nay đã được sự hòa thuận.

2 Cô-rinh-tô 5:18-19 Mọi điều đó đến bởi Đức Chúa Trời, Ngài đã làm cho chúng ta nhờ Đấng Christ mà được hòa thuận lại cùng Ngài, và đã giao chức vụ giảng hòa cho chúng ta. Vì chung Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng Christ, làm cho thế gian lại hòa với Ngài, chẳng kể tội lỗi cho loài người, và đã phó đạo giảng hòa cho chúng tôi.

Một trong số các sứ mệnh của Đức Thánh Linh là hàn gắn. Cần hàn gắn có nghĩa là có rạn nứt. Rạn nứt này chính là tội lỗi của con người chia rẽ khỏi Chúa. Chắc hẳn phải có cách để hai bên hàn gắn với nhau- đó là cầu nối. Bởi vì chẳng có ai trên thế giới này có thể đứng trước Chúa, nên Chúa đã gửi một cầu nối để hoàn thành sứ mệnh hàn gắn ấy. Người ấy chính là Cứu Chúa của chúng ta, Giê-su Christ. Chỉ mình Ngài với công bình của mình mới có thể trở thành cầu nối cho ta đến trước Chúa. Sự hoán đổi cái chết và sự sống là sự kiện chỉ có một lần. Ta tiếp tục hàn gắn với Chúa từ việc chấp nhận sự sống của Ngài trong ta- Đức Thánh Linh trong ta- để hàn gắn ấy lớn dần lên khi Ngài ban ân điển khi ta tin vào Ngài.

Ngay lúc ta có sự sống của Christ trong mình thì cũng là lúc ta có sứ mệnh hàn gắn. Nhân tố chính của sứ mệnh hàn gắn là tha thứ cho người khác. Mục đích của sứ mệnh là để phục hồi mối quan hệ. Đó không phải là lựa chọn cho các tín hữu chúng ta- mà là trách nhiệm khi ta nhận sự sống của Cứu Chúa Giê-su trong thuộc linh ta. Vì ta quan tâm đến Vương quốc của Chúa nên ta cũng phải nhận những giáo lý của sự sống trong Chúa.

Đối với tôi, thi hành sứ mệnh hàn gắn là một quá trình học tập và trải nghiệm. Cuốn sách này là một minh chứng cho Đức Thánh Linh trong tôi, đưa tôi đến với sứ mệnh dẫn người khác đến với tha thứ.

Nguyện vọng tha thiết của tôi là tài liệu này sẽ giúp mở đầu sứ mệnh hàn gắn trong cuộc sống của bạn.

Các người đã được lãnh không thì hãy cho không. Ma-thi-ơ 10:7

Món quà vô giá

CẦU NÓI

Tôi không quen dùng dây nối. Khi muốn cắt đi hay lấy ra, chúng thường là một đồng dây dợ lằng nhằng.

Chuyện này xảy ra với tôi thường xuyên. Ngày nọ tôi lấy máy thổi và dây nối ra đằng sau nhà để dẹp mấy đồng lá và bụi. Đồng dây nối vẫn lằng nhằng như mọi khi, còn tôi thì vẫn quyết định cắm máy vào và bắt đầu dọn dẹp. Tôi chỉ mong làm cho xong nhanh. Máy chạy tốt khoảng 6 feet, tôi thậm chí còn kéo phần dây nối theo một đoạn.

Sau đó thì tôi không đi thêm được nữa, cái dây cắm gần như muốn đứt. Tôi phải dừng lại và cố gắng gỡ rối. Khi tôi cố gắng thì Đức Thánh Linh đã chỉ cho tôi một bài học.

Ngài là nguồn điện, còn tôi là cái máy thổi. Dù là máy vẫn cháy dầu là dây bị rối, cũng giống như tôi vẫn có thể sống trong tội lỗi, song máy chỉ chạy một đoạn ngắn. Nếu tôi không đối diện với đồng rối ấy, cũng như những tội lỗi của mình và hối lỗi, thì tôi không đi xa được.

Để tiếp tục, tôi phải quay lại và tập trung vào máy nút thắt trong đồng rối- cũng giống như tôi phải nhìn lại cuộc đời mình và gỡ những đồng rối bằng thú nhận và hối cải.

Hê-bơ-rơ 12:1 Thế thì, vì chúng ta được nhiều người chứng kiến vấy lầy như đám mây lớn, chúng ta cũng nên quăng hết gánh nặng và tội lỗi để vẫn vương ta, lấy long nhện nhục theo đòi cuộc chạy đua đã bày ra cho ta.

Khi Đức Thánh Linh giúp gỡ rối cho tôi bằng tha thứ, tôi một lần nữa lại dễ dàng và nhanh chóng hoàn thành công việc của mình.

Đó là bức tranh tổng thể của sứ mệnh hàn gắn. Tôi không thể đi xa hơn trong chặng đường thuộc linh của mình cho đến khi tôi đối diện với những rối rắm trong cuộc đời mình và hối cải trước những tội lỗi ấy. Đôi lúc ta cần có sự trợ giúp của chuyên gia tư vấn để gỡ rối. Song, với mỗi lần tự cam kết và chọn cách tha thứ, thì là khi một nút thắt được tháo gỡ. Khi quá trình hoàn tất, ta lại tiếp bước trong chặng đường thuộc linh với niềm vui và háo hức. Sức mạnh của Đức Thánh Linh chảy trong ta. Ngọn gió vô biên của Ngài thổi hết bụi bẩn và mang đến luồng sinh khí mới đến cuộc sống của ta.

Tạ ơn Chúa vì đoạn dây nối nhắc nhở tôi để thương xuyên cầu tha thứ từ Ngài và tha thứ cho người khác.

TẠI SAO TÔI PHẢI THA THỨ?

Tôi thường nghĩ về câu hỏi này. Tôi đã bị đối xử tệ bạc! Tại sao tôi lại phải là người tha thứ cho người ấy? Tôi chắc là nhiều người cũng rơi vào trường hợp như tôi và có cùng một câu hỏi. Câu trả lời cho câu hỏi ấy nằm trong kinh thánh- Nếu ta đọc kinh thánh với mong muốn tha thiết để biết sự thật và cư xử dựa vào sự thật ấy.

Ê-phê-sô 4:32 Hãy ở với nhau cách nhân từ, đầy dẫy lòng thương xót, tha thứ nhau như Đức Chúa Trời đã tha thứ anh em trong Đấng Christ vậy.

Trên thập tự, Giê-su đã nói “*Song Đức Chúa Jêsus cầu rằng: Lạy Cha, xin tha cho họ, vì họ không biết mình làm điều gì*” (Lu-ca 23:34). Tha nghĩa là bỏ qua, biết nghĩa là nhận thức điều gì với am hiểu. Tại sao Giê-su lại xin tha cho những người tàn ác đã đặt Ngài lên thập tự? Giê-su là hình mẫu của chúng ta: Ngài làm gì thì ta làm nấy. Ngài làm những gì Ngài thấy Chúa Cha làm; ta cũng làm những gì Ngài làm. Trong trường hợp này, đó là tha thứ cho mấy người tra tấn đã gây tội với ta. Liệu Giê-su có *phải* tha thứ cho họ không? Tôi nghĩ là câu trả lời là có bởi vì sứ mệnh hạ giới của Ngài là để khai thị Cha. Tình yêu thánh khiết của Chúa đòi hỏi hàn gắn và hồi sinh. Giê-su đã khai thị tình yêu của Chúa với loài người tội lỗi, sa ngã khi Ngài tha thứ hoàn toàn và thật lòng cho những người đã đối xử tệ với Ngài.

Khi ta nghiên ngẫm về sự thánh khiết của Chúa, sự công bình, tình yêu thương, ân điển của Ngài thì ta sẽ nhận ra ta không xứng nhận chú ý và tha thứ của Ngài.

Thử nghĩ mà xem, ta thường dẫm đạp lên mạng lệnh của Ngài, bỏ qua dạy dỗ của Ngài; chống nghịch lại Ngài, ta tự mình bước đi mà không hỏi Đức Thánh Linh, ta dùng tên Ngài không thánh khiết; ta chọn thế giới này và những cám dỗ của nó, chứ không phải là vương quốc công bình. Ta cần sự tha thứ!

Mối liên thông của ta với Chúa vẫn rạn nứt cho đến khi ta được tha thứ. Cũng tương tự như thế trong mối quan hệ giữa người với người. Những sai trái sẽ trở thành vật cản trong mối quan hệ cho đến khi ta có thể xóa bỏ và tha thứ cho nhau. Chỉ khi Giê-su công khai tha thứ cho những người tra tấn Ngài để khai thị tính cách của Chúa Cha, vì thế tôi phải tha thứ cho người khác như là khai thị Cha trong tôi. Để phục hồi mối quan hệ thì tôi phải “*bỏ qua*” những sai trái người kia đã gây ra, và giải thoát cho người ấy khỏi những gánh nặng hay nợ nần. Tại sao? Bởi vì Chúa trong Christ đã tha thứ cho tôi những tội lỗi còn lớn hơn thế nhiều. Tha thứ của Ngài là một kho báu tích trữ trong tôi nhờ Đức

Món quà vô giá

Thánh Linh. Đó là một kho ân điển không bao giờ cạn sẵn sàng chảy từ tôi sang những người khác.

Điều này chỉ đến khi người bị tổn thương có khả năng *bỏ qua* và tha thứ. Hãy thử tưởng tượng một đồng rác lớn tích tụ trong trái tim khi ta ngẫm nghĩ về những sai trái, tổn thương ta phải chịu. Đau khổ, nhục nhã, tức giận, cay nghiệt, tất cả tạo thành một đồng ác cảm, thù hận. Máu chót của thù hận ấy là không tha thứ. Nếu tôi là người với đồng rác ấy, thì tôi có trách nhiệm loại bỏ nó. Tôi đã lựa chọn để cho phép cảm xúc xấu bám rễ trong trái tim mình, chính tôi chứ không ai khác! Người kia không có trách nhiệm đến và dọn sạch đồng rác ấy. Vấn đề là tôi không có khả năng tự nhiên để tha thứ cho ai hết bởi vì bản chất tội lỗi của loài người là thế. Tôi cần có nguồn tha thứ thánh khiết, trong sạch. Nguồn duy nhất ấy là Giê-su bởi vì Ngài đã tha thứ cho tất cả tội lỗi, sai trái tôi đã chống nghịch Ngài. Chỉ khi Ngài rửa sạch tôi, thì tha thứ của Ngài mới chuyển từ tôi sang người khác được- đó là một phần ân điển. Chúa đã chọn cách tha thứ cho tôi, tôi chọn cách tha thứ cho người khác. Đó là cam kết của Ngài, và cũng là cam kết của tôi. Nó có được là nhờ tình yêu của Ngài, còn với tôi là tình yêu của Ngài trong tôi.

Tha thứ không phải là nhờ tôi, mà nó là từ Chúa. Cũng giống như Ngài là người khởi đầu tha thứ trong cuộc sống của tôi, vì thế tôi phải noi theo Ngài, và là người khởi nguồn tha thứ cho những người khác. Tha thứ chính là tự do trong Chúa. Hãy cùng bước đi trong tự do ấy, và tận hưởng niềm vui ấy. Hãy cùng nhau hân hoan trước Chúa và chuộc tội của Ngài cho tội lỗi của ta, từ đó ta mới có thể tha thứ được. Hãy cùng tha thứ!

NẾU TÔI LÀ NGƯỜI GÂY TỒN THƯƠNG THÌ SAO?

Khi nghĩ về tha thứ, tôi thường có góc nhìn của một người bị tổn thương. Ta có mạng lệnh rõ ràng trong kinh thánh nói rõ ta phải tha thứ cho người kia thế nào và giải thoát người ấy khỏi gánh nặng mà ta cho là người kia nợ mình. Giê-su đã đóng dấu “trả hết” trên toàn bộ tài khoản ấy, và không còn hiệu lực gì với tôi và người kia nữa. Cả hai đều được tự do khỏi ngục tù thù hận. Tôi biết là đó là trường hợp người kia hiểu những điều sai trái họ gây ra. Trong trường hợp người kia cũng không nhận thức được ảnh hưởng của hành động của họ đối với tôi, thì kết quả cũng giống như trường hợp trên. Chúa Giê-su đã trả hết trên thập tự để cả hai được tự do.

Một mặt khác của quá trình tha thứ là tha thứ cho chính mình nếu cư xử của mình gây tổn thương người khác, nếu nó khiến người kia sa ngã, hay khiến mối quan hệ rạn nứt, v..v

Bước đầu tiên trong quá trình này là nhận thức được cư xử, hành động sai trái của mình. Chịu trách nhiệm cho lỗi của mình là phần cơ bản để đi tiếp trong quá trình ấy. Ta thường thích tránh những xấu hổ mà những điều ấy gây ra. Tuy nhiên, ta cần nhận biết để hối lỗi và mong rửa tội bởi huyết Cứu Chúa Giê-su.

Bước tiếp theo là chọn cách tha thứ cho mình và từ bỏ khỏi tội lỗi ấy- bởi mọi tội lỗi đều là chống nghịch Chúa- và từ đó bước đi với niềm tin rằng tội lỗi đã ra đi thật sự rồi.

Câu hỏi lúc này là *nếu ta là người gây tổn thương và người kia nói với ta về điều đó thì sao?* Đó lại là câu chuyện khác.

Tôi đã có biết một tình huống khi một phụ nữ tôi kèm đã gây ảnh hưởng đến người khác do cách ứng xử và ăn mặc của cô. Tôi lúc bấy giờ không ở đó chứng kiến. Song một trong số những người ở đó đã gọi cho tôi. Khi tôi nhận mình là “mẹ thuộc linh” của cô, thì người ấy đã đưa cho tôi một danh sách những điều mà cô kia đã gây ra. Vì là “mẹ” nên tôi đã rất buồn lòng và mất ngủ vì những điều nghe thấy. Đầu tiên tôi thấy xấu hổ là cô đã khiến người khác bực bội.

Tôi dành nhiều thời gian trước Chúa để mong nhận được chỉ dẫn. Tôi còn nhờ hai người thân thiết khác cùng cầu nguyện cho tôi, cho “con gái” tôi, và cho những người ở đó nữa. Cộng thêm vào một loạt những tội lỗi đó, cô “con gái” tôi còn khiến các bậc cao cấp và vợ của họ ở trường thánh mà cô đến thăm!

Món quà vô giá

Tôi đã cầu nguyện để Chúa chỉ dẫn tôi với cách nhìn hai hướng về sự việc.

Một vài điều đã dần lộ ra khi Đức Thánh Linh cho tôi chỉ dẫn. Cô “con gái” tôi không biết là cô ấy làm người khác khó chịu và cũng không ai nói gì. Thay vì nói cho cô ấy biết lúc ấy, họ lại chọn cách đợi, và gọi cho tôi, đặt trách nhiệm ấy lên tôi. Trong trường hợp này, thì tôi là người bị tổn thương! Vì thế tôi phải tha thứ cho họ, và giải thoát họ khỏi gánh nặng ấy.

Cuối cùng, sau 4 ngày thì tôi đã có cuộc nói chuyện với cô ấy. Cô phủ nhận toàn bộ và tôi biết là cô sẽ đặt buộc tội ấy và mấy người kia và không ngừng đánh giá phần mình.

Tôi đã kết luận là họ khó chịu bởi vì cách cư xử của cô không giống với văn hóa nhà thờ của họ. Cô đã vi phạm vào quy định ăn mặc của họ, và cách ứng xử của họ. Cách ứng xử, ăn mặc của cô có thể hoàn toàn được chấp nhận ở các hội thánh khác, không vấn đề.

Tuy nhiên, cô cũng có lỗi đã không chú ý đến cách thức của họ, và nói tự do trong lễ của họ trong khi cô chỉ là khách. Vì thế, cô phía thừa nhận là cô gây khó chịu và hối lỗi vì đã gây mất tập trung cho những người xung quanh. Để được tự do thì cô phải thừa nhận là cô buồn vì đã gây khó chịu cho họ. Để làm được điều ấy đòi hỏi quyết định của khối óc và gạt bỏ cảm xúc riêng. Chỉ có thể làm được nhờ Đức Thánh Linh.

Kết quả quan trọng nhất phải là hàn gắn và phục hồi niềm tin và tình yêu.

Khiêm nhường là đức tính cơ bản một người con của Chúa cần có- Chúa Giê-su là hình mẫu của ta cho đức khiêm nhường ấy. Ta phải noi theo Ngài để có thể hàn gắn quan hệ với người khác.

Phi-líp 2:3-4: Đừng làm điều gì do lòng ích kỷ và tự phụ. Trái lại phải khiêm nhường, tôn trọng người khác hơn mình. Đừng chỉ nghĩ đến ích lợi bản thân mà nên nghĩ đến lợi ích của người khác nữa.

Cô-lô-sê 3:12 Thượng Đế đã chọn anh chị em làm dân Thánh của Ngài. Ngài yêu thương anh chị em cho nên hãy tỏ lòng nhân ái đối với người khác, luôn luôn tử tế, khiêm nhường, hòa nhã và kiên nhẫn.

Món quà vô giá

Tất cả chúng ta đều mong muốn hợp nhất trong đức tin, để cùng phát triển thuộc linh. “Công tác đó phải tiếp tục cho tới khi tất cả chúng ta đều hiệp nhất trong đức tin và trong sự hiểu biết về Con Thượng Đế. Chúng ta phải trở nên người trưởng thành, càng ngày càng lớn lên cho đến khi chúng ta trở nên giống như Chúa Cứu Thế và đạt đến mức toàn thiện như Ngài.” (Ê-phê-sô 4:13)

Khi những việc như thế xảy ra thì nó hủy hoại đoàn kết của ta, khiến ta không thể yêu thương nhau như Giê-su đã dạy trong Giăng 13:34 “Ta cho các con một mệnh lệnh mới: Hãy yêu thương nhau. Các con hãy yêu nhau như ta đã yêu các con”.

Những bất đồng, hiểu lầm khiến Đức Thánh Linh buồn! Chúng cần được giải quyết, không thì ta sẽ không thể có được mối liên thông vững chắc với Chúa. Kéo theo là công việc của Chúa sẽ bị cản trở. Tôi nói, hãy hối lỗi vì ngạo mạn và tự kiêu đã khiến tôi đặt mình cao hơn vương quốc Chúa, vì thế, tôi muốn trải nghiệm khiêm nhường và hàn gắn mối liên thông ấy!

Tất cả chúng ta đều trong hành trình này với nhau, hãy cùng bước đi trong hòa bình và vui mừng, cái giá có được nhờ tái hợp sau khi tha thứ. Không quan trọng là bạn là người bị tổn thương, hay là người gây tổn thương hay là người trung gian- thì ta đều nằm trong cam kết của Cứu Chúa Giê-su để tha thứ và xóa nợ cho nhau, những món nợ ấy cản trở tình yêu của Chúa, và những công việc Ngài làm trong ta.

LỜI CẦU NGUYỆN BỊ CẢN TRỞ

Thi thiên 66: 17-20 Miệng tôi kêu cầu cùng Thượng Đế và lưỡi tôi hát ca ngợi Ngài. Nếu lòng tôi có chứa điều ác, chắc hẳn Chúa sẽ không nghe tôi. Nhưng Thượng Đế đã nghe; Ngài nhận lời khẩn nguyện tôi. Chúc tụng Thượng Đế vì Ngài không bỏ ngoài tai lời cầu nguyện tôi hay rút lại tình yêu Ngài đối với tôi.

Ê-sai 59:1-2 nói lên sự thật: “quyền năng CHÚA đủ giải cứu người. Ngài có thể nghe người khi người kêu cầu. Nhưng chính điều ác người phân cách người khỏi Thượng Đế mình. Tội lỗi người khiến Ngài quay mặt khỏi người, để không nghe người nữa”.

Thi Thiên 18:41 Chúng nó kêu, nhưng chẳng có ai cứu cho; Chúng nó kêu cầu Đức Giê-hô-va, song Ngài không đáp lại.

Khi ta không tin, câu hỏi thường là: “Chúa có nghe cầu nguyện của tôi không? Không phải là Ngài luôn nghe cầu nguyện của môn đồ chứ?” Ta phải chấp nhận sự thật là sẽ có những lúc lời cầu nguyện của ta sẽ có cản trở. Quan trọng là ta phải nhận ra các nhân tố tạo ra cản trở ấy để ta có thể tránh các cạm bẫy và hiểu rằng Chúa nhận lời cầu nguyện ta.

Trong Ê-sai 59:3-8 có một danh sách 15 tội lỗi, thiếu sót chia cắt con người khỏi Chúa. Danh sách ấy gồm: Giết người, nói dối, chửi thề, thiếu liêm chính, ý nghĩ độc ác, hành động ác, bạo lực và các hành động thiếu liêm minh. Còn đối với chúng ta, danh sách tội lỗi chia cắt mối liên hệ với chúa Giê-su. Những tội lỗi ấy giống như một ngọn núi tối tăm trước mắt ta hay một áng mây đen mà ánh sáng Chúa không chiếu đến. Sự thánh khiết của Chúa không thể ngó vào tội lỗi ở bất kỳ thể loại nào, mức độ nào. Áng mây đen bị xóa bỏ khi ta hối lỗi, từ đó ánh sáng quay trở lại.

Kết quả của tội lỗi được chép trong các *câu 9-11*. Luôn luôn có hậu quả mà ta phải chịu sau tội lỗi. Tội chống nghịch luôn để dẫn ta tới sự tức giận của Sa-tan.

Vậy nên sự công bình đã cách xa chúng ta, sự nhân nghĩa cũng không theo kịp chúng ta. Chúng ta trông mong sự sáng, mà sự tối tăm đây này, trông mong sự sáng láng, mà đi trong u ám. Chúng ta đi dọc theo tường như người mù; rờ rẫm như người không có mắt; đứng trưa mà vấp chân như chạng vạng; giữa những kẻ mạnh mẽ mà mình như người chết. Chúng ta cứ rên siết như con gấu, và rầm rì như chim bồ câu; trông sự công bình, mà nó không đến, đợi sự cứu rỗi, mà nó cách xa!

Món quà vô giá

Có những lúc trong hành trình thuộc linh của mình, ta tự nhìn thấy mình trong Ê-sai khi mỗi liên thông với Giê-su bị cản trở. Ta làm tổn thương Đức Thánh Linh sống trong ta.

Câu 12 chép “Phải, sự phạm phép chúng tôi đã thêm nhiều trước mặt Ngài, tội lỗi chúng tôi làm chứng nghịch cùng chúng tôi. Vì sự phạm phép chúng tôi ở cùng chúng tôi, và chúng tôi biết sự gian ác mình”

Tất cả tội lỗi đều là chống nghịch lại Chúa, chỉ mình Ngài là thánh khiết. Thế nên, ta mất đi: công bình, lẽ thật, ngay thẳng và nhân nghĩa (*câu 14-15*)

Tình thương vô điều kiện của Chúa cho nhân loại, ân điển của Ngài khiến Ngài tìm cách cho ta. Cách ấy là duy nhất- Cứu Chúa Giê-su, cầu nối của ta. Chính là Giê-su đã mang đến công bình, lẽ thật, ngay thẳng và nhân nghĩa. Tất cả những lời này được thốt lên bởi Ê-sai, song chính nhờ Đức Thánh Linh mà ta mới hiểu sự thật ấy ngày nay.

Một người bạn của tôi, một người tràn đầy Thánh Linh, đã trải nghiệm sự thực của đoạn này. Người bạn ấy rất cần mãi sống cuộc sống làm hài lòng Chúa, nhưng vẫn có cản trở trong cầu nguyện của mình. Cô rất choáng khi biết rằng cầu nguyện của cô bị cản trở và vì thế không được trả lời. Đau khổ nhận ra điều này, cô hối lỗi trước Chúa, rồi sau đó đã được khẳng định lại là cầu nguyện của cô đã được chấp nhận và trả lời. Cản trở ấy cũng tạo căng thẳng trong hôn nhân của cô. Không thù hận, xong lại độc lập nhau, chứ không phải là thuận hòa như Chúa muốn. Đó là cách đây một năm rồi. Gần đây đã có một đột phá thuộc linh trong mối quan hệ hôn nhân ấy và ánh sáng, tình yêu, niềm vui và hạnh phúc từ lâu đã không còn trong hôn nhân ấy nay lại trở về. Không phải là Chúa không nghe cầu nguyện của ta, mà là Ngài chọn cách không trả lời cho đến khi có thay đổi. Chỉ khi mỗi liên thông với Ngài được hàn gắn, thì ta mới thật sự hiểu ta đã bỏ lỡ những gì! Nó trở thành động lực để tránh tội lỗi chia cắt ta khỏi Chúa.

Đoạn Ê-sai 59 đưa ta toàn bộ bức tranh lớn: tội lỗi mang theo hậu quả mà ta tự thấy nhìn thấy được. Vì thế nó khiến ta nhận ra nhu cầu để hối lỗi và nhận lỗi trước Chúa. Trong nhiều trường hợp, hủy hoại quá lớn khiến hồi phục trở nên khó khăn. Để có được tất cả những công bình, ngay thẳng, sự thật và nhân nghĩa ấy cần nhiều ân điển từ Chúa. Quan tâm lớn nhất của ta là nếu ta sống trong Đức Thánh Linh thì ta sẽ không có cả núi tội lỗi hủy hoại chính ta và những người xung quanh.

Đây là sự thật nức lòng. Ta phải thừa nhận tội lỗi và hối lỗi. Chỉ có vậy thì mới thay đổi cách nghĩ và hành động được. Vậy ta ngừng cầu nguyện bởi vì ta đã nhận ra tội lỗi? Không! Đó là lúc ta cần ở trong Chúa để cầu xin Ngài rửa sạch ta và rửa tội lỗi.

Món quà vô giá

Gia-cơ cho chúng ta một số lời khuyên hữu ích về trách nhiệm của chúng ta, trong Gia-cơ 4:7-10:

“Vậy hãy phục Đức Chúa Trời; hãy chống trả ma quỷ, thì nó sẽ lánh xa anh em. Hãy đến gần Đức Chúa Trời, thì Ngài sẽ đến gần anh em. Hỡi kẻ có tội, hãy lau tay mình, có ai hai lòng, hãy làm sạch lòng đi; hãy cảm biết sự khốn nạn mình, hãy đau thương khóc lóc; hãy đổi cười ra khóc, đổi vui ra buồn. Hãy hạ mình xuống trước mặt Chúa, thì Ngài sẽ nhắc anh em lên”

Ta giờ đây ở vị trí cam kết đến hành động. Ta không tiếp tục sống trong tội lỗi nữa, cũng không kêu ca về nó nữa. Ta có những bước tiến tích cực để loại bỏ tội lỗi và hàn gắn liên thông với Chúa.

Quy phục Chúa là gì nếu không nhận biết tội lỗi của mình và hối lỗi? Ta phải đứng vững và chiến đấu trận chiến thuộc linh để có được hồi phục ấy. Khi làm được vậy thì ta có thêm sức mạnh và giành chiến thắng trong Chúa. Khi ta chiến đấu, ta nhận thức được sự yếu ớt của mình, và gọi Chúa để hỗ trợ ta. Ngài sẽ trả lời và giúp ta!

Rửa tay là hình tượng rũ bỏ bụi bẩn và dấu vết tội lỗi để ta hối lỗi. Ta lại có thể tập trung vào Chúa thôi. Nhận ra điều ấy khiến ta thốn thức trước tội lỗi của mình và từ đó hiểu ta đã làm tổn thương Đức Thánh Linh thế nào. Cuối cùng là ta có thể khiêm nhường trước Chúa, mà không ngạo mạn. Rồi từ đó, niềm vui của Chúa lại trong ta!

Cảm tạ Chúa vì ân điển đã mang đến phục hồi cho ta!

THÚ NHẬN VÀ HỐI LỖI

Mối liên hệ giữa thú nhận và hối lỗi là gì? Hai có phải là một không? Hay là một cái đến trước cái kia.

Thú nhận và hối lỗi có liên quan đến nhau, nhưng không phải là một. Thú nhận đến trước hối lỗi. Có thể có thú nhận mà không có hối lỗi, nhưng hối lỗi không thể xảy ra nếu không có thú nhận. Khi Giảng người Báp têm đến rao giảng, thông điệp đơn giản của ông là “Các ngươi phải ăn năn, vì nước thiên đàng đã đến gần!” (Ma-thi-ơ 3:2). Khi Giê-su đến giảng, thông điệp của Ngài cũng là “Các ngươi hãy ăn năn, vì nước thiên đàng đã đến gần” (Ma-thi-ơ 4:17). Người nghe đều hiểu thông điệp ấy, vì kinh thánh chép là rất nhiều người đã hối lỗi và được báp têm bởi Giảng.

Ma-thi-ơ 3:6 chép “và khi họ đã xưng tội mình rồi, thì chịu người làm phép báp têm dưới sông Giô-đanh”. Câu hỏi là: tại sao những người này lại làm báp têm sau khi thú tội? Liệu báp têm có cứu họ không? Không! Đó không phải là mục đích của báp têm ở sông Giô-đanh. Để hiểu quá trình này, ta phải quay lại thời Cựu Ước để hiểu tục rửa tội.

Để chuộc tội thì trước tiên kẻ có tội phải thú nhận điều đã làm. Từ “thú tội” có gốc từ Do Thái nghĩa là “đổ lộ” và có thể được hiểu là “thú tội” hoặc “tán dương”. Nó phụ thuộc vào văn cảnh- Chúa hay con người- để từ đó hiểu đúng nghĩa. Nếu là con người, thì hiểu là ‘thú tội’, còn nếu là Chúa, thì hiểu là “tán dương”. Sự khải thị của Chúa là tán dương, khải thị của con người là thú tội. Ta thấy trong Cựu Ước, tất cả những ai muốn được tha tội thì phải nhận tội trước Chúa. Thú nhận là điều tiên quyết cho chuộc tội và xóa bỏ tội lỗi. Các thầy tu mang trách nhiệm nặng nề bởi tội lỗi của họ ảnh hưởng đến cả I-xa-rơ-ên. Vì thế, tục rửa tội rất chi tiết, cụ thể.

Ta thấy là người Do Thái hiểu được nhu cầu hối lỗi bởi vì họ quen với các tục rửa tội trong cuốn Lê-vi ký. Từ di sản ấy, họ hiểu các yêu cầu để làm tục rửa tội.

Điều kiện để trở thành thầy tu được chép rõ trong Lê-vi ký. Một yêu cầu là họ phải được làm lễ rửa tội trước khi bước vào đền thờ hay thực hiện bất cứ lễ tế nào. Họ rửa tội bằng cách ngâm mình trong *mikvah*. Mikvak là một bể nước được chuẩn bị riêng cho lễ rửa tội. Đó là minh chứng ngoại cho mong ước được rửa tội. Cùng một loại Mikvak cũng xuất hiện trong mỗi hội thánh và hầu hết các gia đình với thành kính của người Do Thái. Nam giới dùng mikvak trước khi bắt đầu một ngày mới, nữ giới dùng mikvak để tắm rửa sau mỗi chu kỳ kinh nguyệt. Từ “báp-têm” – nghĩa là ngâm mình- là một thói quen hàng ngày của người Do Thái. Khi Giảng đến và khẳng định nhu cầu để

Món quà vô giá

hối cải và nhu cầu làm lễ báp têm, mọi người ở đó đều hiểu quà trình ấy. Đó là một quy trình được chép trong Cựu Ước về rửa tội trước khi làm lễ thờ Chúa. Đó là biểu hiện bên ngoài của hối lỗi thuộc linh.

Giăng cho họ cơ hội để chuẩn bị cho thông điệp của Giê-su, Đấng Mê-si, chuẩn bị cho họ thời gian để có thể đưa ra quyết định thuộc linh đến với Ngài. Khi Giê-su đến, Ngài đến với một loại ngâm mình khác- báp têm với Đức Thánh Linh. Báp-têm là chứng cứ về rửa tội và hối lỗi.

Chú ý là trong Ma-thi-ơ 3:6 mọi người đến thú tội trước Giăng và những người khác. Trong Gia-cơ 5:16 có chép rằng “Vậy, hãy xưng tội cùng nhau, và cầu nguyện cho nhau, hầu cho anh em được lành bệnh...”

Một phần quan trọng của quá trình rửa tội là nhận lỗi trước một tín hữu khác. Lý do là để người nghe thú tội ấy có thể cầu nguyện chính xác, và cầu nguyện thay cho người thú tội. Khi có hai người cùng cầu nguyện thì có sức mạnh. Gia-cơ 5:16 tiếp, “người công bình lấy lòng sốt sắng cầu nguyện, thật có linh nghiệm nhiều”. Chúng ta cần hỗ trợ các tín hữu khác lúc họ thú tội, cũng như khi ta thú tội, thì tín hữu ở đó giúp ta.

Vậy thú tội quan trọng thế nào? Đó là bước đầu tiên đến hàn gắn thuộc linh với Chúa nhờ tha thứ của Ngài. Nó đặt ta vào vị trí đồng lòng với Chúa là ý nghĩ và hành động của ta là phạm thượng với Đức Chúa. Nhận thức được điều này đưa ta đến việc nhận ra sự đáng sợ trong tội lỗi của mình, và khao khát loại bỏ chúng. Phao-lô khi viết Cô-rinh-tô chép “nay tôi lại mừng, không phải mừng về sự anh em đã phải buồn rầu, song mừng về buồn rầu làm cho anh em sanh lòng hối cải. Thật, anh em đã buồn rầu theo ý Đức Chúa Trời, đến nỗi chưa chịu thiệt hại bởi tôi chút nào. Vì sự buồn rầu theo ý Đức Chúa Trời sanh ra sự hối cải, và sự hối cải dẫn đến sự cứu rỗi linh hồn; về sự đó, người ta chẳng hề ăn năn, còn sự buồn rầu theo thế gian sanh ra sự chết”. (2 Cô-rinh-tô 7:9-10)

Vậy buồn rầu theo ý Chúa là gì? Gia-cơ 4:8-10 chép, “Hãy đến gần Đức Chúa Trời, thì Ngài sẽ đến gần anh em. Hỡi kẻ có tội, hãy lau tay mình, có ai hai lòng, hãy làm sạch lòng đi; hãy cảm biết sự khốn nạn mình, hãy đau thương khóc lóc, hãy đổi cười ra khóc, đổi vui ra buồn. Hãy hạ mình xuống trước Chúa, thì Ngài sẽ nhắc anh em lên”. Đây là một minh họa điển hình cho buồn rầu theo ý Chúa. Sau khi thú tội, là sức mạnh của Đức Thánh Linh sẽ khiến ta buồn trước tội lỗi. Hãy chịu trách nhiệm. Việc ta hiểu được sự đen tối của tội lỗi khiến ta đau đớn- đó là biểu hiện của hối lỗi thật sự. Ta không bao giờ muốn lặp lại tội lỗi ấy nữa! Chúa rất kiên nhẫn trước một tội đồ hối cải mỗi khi anh ta gây ra tội. Hối cải tạo ra một sự khiêm nhường đáng kể, và thái độ biết ơn Chúa vì tha thứ. Ngài tiếp tục tha thứ cho mọi tín hữu hối cải.

Món quà vô giá

Tại sao thú tội và hối cải lại quan trọng như vậy? Có những bước quan trọng trong quá trình hàn gắn với Chúa và với người khác. Nếu không có thú tội và hối cải thì sẽ không có tha thứ.

Vậy chúng tôi làm chức khâm sai của Đấng Christ, cũng như Đức Chúa Trời bởi chúng tôi mà khuyên bảo. Chúng tôi nhân danh Đấng Christ mà nài xin anh em: hãy hòa thuận lại với Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời đã làm cho Đấng vốn chẳng biết tội lỗi trở nên tội lỗi vì chúng ta, hầu cho chúng ta nhờ Đấng đó mà trở nên công bình” (2 Cô-rinh-tô 5:20-21”

Hàn gắn với Chúa bởi đến trước hàn gắn với những người khác.

Dù tình huống thế nào, thì sẽ luôn có mỗi phần trách nhiệm của mỗi bên. Tại sao? Giận dữ bản thân nó không phải là tội lỗi, nhưng những gì ta làm khi ta giận dữ có thể tội lỗi (gần như là lúc nào cũng thế). Nó dần trở thành những ý nghĩ phán xét, soi mói, cay đắng, xấu xa, nói xấu, v..v. Tất cả những điều đó đều là tội lỗi, và cần được đem ra ánh sáng và hối cải để có thể có được chỗ đứng công bình trước Chúa. Chỉ sau đó thì mới có thể có tha thứ dẫn đến các mối quan hệ được hàn gắn.

Lời khuyên từ kinh nghiệm cá nhân: Hãy thú tội ngay lập tức, cũng như thế sẵn sàng hối cải và nài xin tha thứ từ Chúa. Rồi sau đó, sẵn sàng nghe theo chỉ dẫn của Đức Thánh Linh để khôi phục, hàn gắn quan hệ với người khác. Dù đó là người gây bạn tổn thương, hay là người bạn gây ra tổn thương, thì đó cũng là trách nhiệm của bạn để tìm kiếm hàn gắn quan hệ. Bạn chịu trách nhiệm trước Chúa để theo hình mẫu của Đấng Christ để tha thứ hoàn toàn và liên tục. Ngài đã tha thứ cho bạn từ lâu trước khi bạn biết tội lỗi là gì, bạn cũng vì thế mà phải tha thứ cho người khác trước khi người kia nhận thức được tội lỗi của mình. Sự cho mình trong sạch. Phần thưởng sẽ là bình yên và một mối liên thông với Chúa. Thú tội và hối cải là quà tặng từ Đức Chúa. Hãy nhận chúng với khiêm nhường và tận hưởng những phước lành ấy.

Món quà vô giá

MÓN QUÀ VÔ GIÁ

Món quà đắt giá nhất bạn nhận được là gì?

Với tôi, tôi nghĩ có thể là nhà cửa, đất đai chẳng. Thường là có một câu chuyện thú vị đằng sau việc một người cha xây cho con gái một căn hộ làm quà cưới. Đó là một món quà đắt giá.

Mỗi mùa thu, những cửa hiệu đắt tiền Neiman-Marcus tại Mỹ đưa ra một bản catalogue với cây thông Nô-en, và mỗi năm một món quà vô cùng quý giá sẽ được trao cho ai đó.

Ta thường đọc những câu chuyện kể về một ai đó sống cuộc sống nghèo khổ, nhưng chất bóp và tiết kiệm tiền để mua cho con anh ta một món quà đơn giản trong ngày sinh nhật hay lễ Giáng sinh.

Đối với tôi, thì món quà đắt giá nhất mà tôi nhận được là chiếc nhẫn cưới. Tôi nói là chiếc nhẫn cưới bởi vì tôi không nhận được nó cho đến ngày kỷ niệm mười năm cưới!

Có lẽ đối với bạn có thể là một chiếc xe hơi hay một chuyến đi đến Châu Âu.

Đến lúc này, các giác quan thuộc linh như muốn gào lên- không, không, không- món quà đắt tiền nhất tôi nhận được chính là cứu rỗi- Giê-su đã tặng cuộc sống của Ngài cho tôi!

Ở mức độ con người, thì món quà đắt giá nhất ta có thể nhận hay cho đi là tha thứ. Với bất kỳ món quà nào, đó là quyền của ta liệu ta có cho nó đi hay không. Có những món quà được trao bởi trách nhiệm (ví dụ như quà sinh nhật), nhưng có những món quà trao bởi tình yêu thương.

Ta trân trọng những món trao bởi tình yêu thương bởi vì quà là cách thể hiện của một mối quan hệ. Tôi thì thoảng mua quà cho con gái một món đơn giản bởi vì chúng tôi có mối quan hệ thân thiết, khăng khít. Bạn có lẽ cũng làm thế. Tôi nhớ khi con gái tôi, Jeri, lên ba khi người hàng xóm mở một tuần bán đồ cũ. Cô con gái tôi đi qua đó với một vài đồng và trở về với một món quà cho tôi- một bàn tay bằng gỗ! Tôi vẫn giữ nó cho đến ngày nay. Cô con gái đã dùng toàn bộ tiền cô có để thể hiện tình yêu với tôi.

Món quà vô giá

Kinh thánh cũng yêu cầu ta để tha thứ dưới trách nhiệm bởi vì Chúa trong Christ tha thứ cho ta và làm điều đó bằng tình yêu- giống như tình yêu của Ngài đã đem đến tha thứ cho ta.

Lu-ca 7:47 Vậy ta nên nói cùng người, tội lỗi đàn bà này nhiều lắm, đã được tha hết, vì người đã yêu mến nhiều, song kẻ được tha thì yêu mến ít.

Một minh chứng của việc được tha thứ là tình yêu bắt đầu chảy, và thể hiện ra bên ngoài. Cũng như thế, tình yêu đến từ tha thứ cho tội lỗi của ta khiến ta trải tha thứ ấy đến những người đã làm tổn thương ta. Sự thật là trong cuộc sống của tín hữu trong Chúa thì tình yêu và không tha thứ không thể song song tồn tại. Khi một thứ chiếm hữu đầu óc, tâm trí, cảm xúc của tín hữu thì không còn chỗ cho thứ kia. Ta cố gắng hết sức để mang chúng hòa hợp, song thường thì nỗ lực của ta đều thất bại. Sau đó ta cảm thấy thất vọng trong các mối quan hệ và không hiểu tại sao ta không thể yêu thương người khác và nắm giữ thái độ không bằng lòng và nhiều biểu hiện khác của không tha thứ.

Tại sao ta lại không yêu bằng tình yêu của Chúa mà vẫn cứ giữ mãi tội lỗi không tha thứ? Ta cố gắng, ta thử nhiều lần rồi, nhiều năm rồi nhưng thực sự là không làm cho tình yêu ấy thực. Ta băn khoăn tại sao lại thế. Đó là vì tất cả những đau đớn, những vết thương lòng đã nắm giữ ta qua năm tháng trong nhà tù của không tha thứ, cay đắng, và giận dữ? Giê-su nói ta không thể yêu nhiều nếu ta tha thứ ít. Khả năng để yêu nhiều gắn chặt với khả năng tha thứ nhiều. Yêu và tha thứ chỉ đến từ Chúa, nguồn của mọi điều tốt. Ngài thể hiện tình yêu của Ngài đối với chúng ta. Ngài cung cấp tha thứ và rửa tội cho chúng ta.

Thiếu tình yêu và tha thứ là vũ khí của kẻ xấu, và là một phần trong những lời dối trá và bẫy gài mà hắc ã đã đưa cho ta. Ta phải đưa ra quyết định: hoặc là tha thứ và yêu thương hoặc là có “tình yêu lạnh” và không tha thứ. Đối với nhiều người, đó là một quyết định khó khăn. Bản thân ta nắm giữ những đòn đau và những tổn thương mà người khác gây ra. Bởi vì những vết thương ấy gây ra đòn đau, tức giận lại càng chồng chất thêm, chẳng lâu sau thì đó đã đóng đá trong lòng. Tình yêu và tha thứ vì thế mà không thể tồn tại được.

Tức giận khiến ta mờ mắt mà không thể tin rằng tha thứ là hoàn toàn có thể. Trầm cảm, đau buồn chiếm hết cảm xúc. Tức giận, bản thân nó, không phải tội lỗi, song khi ta tức giận với một ai đó, thì nó dễ dàng đưa ta đến tội lỗi. Vì thế, ta phải đối diện với nó như là một tội lỗi.

Món quà vô giá

Tại sao ta lại cho phép mình bị giam trong tù ngục, trong tức giận, không tha thứ và không thể yêu thương?

Trước hết, ta phải thừa nhận là ta phạm thượng chống lại nhữn mạng lệnh của Đức Chúa. Ngài dạy ta phải “*yêu thương nhau*” và “*tha thứ cho nhau như Chúa trong Christ đã tha thứ cho ta*” – không có ngoại lệ.

Nếu Chúa đã dạy, thì Ngài sẽ cho ta cách để thực hiện điều đó. Chúa trong Christ tha thứ cho tất cả tội lỗi của ta từ lâu trước khi ta là tội đồ. Ta, ngược lại, thì phải tha thứ và đưa ra quyết định bằng ý chí để tha thứ hoàn toàn, mà không tính toán đến khoản nợ lớn hay nhỏ.

Nếu Giê-su cũng giống như người Pha-ra-si- yêu và tha thứ ít thì sao? Cứu rỗi của ta sẽ thế nào? Nó sẽ là vô nghĩa, bởi một Chúa ít thánh khiết, ít công bình hơn cũng có thể làm được điều đó. Chúa không thể không thật với sự thánh khiết của Ngài, nên cứu rỗi của ta cũng phải hoàn toàn, một lần và mãi mãi, trong Christ. Vì thế, tình yêu của Ngài phải là vô điều kiện, hoàn toàn và tha thứ của Ngài cũng toàn diện.

Vì thế, khi một người trở thành tín hữu, và có liên thông với Chúa thì người ấy phải trở nên giống Chúa. Điều này khiến ta trao tha thứ hoàn toàn cho người khác để có thể thực thi mạng lệnh của Ngài để yêu thương người khác vô điều kiện.

Ta không thể “tha thứ một chút”, ta phải tha thứ hoàn toàn, toàn diện. Bất cứ mức độ nào dưới toàn diện đều là không tin vào sức mạnh của Đức Thánh Linh để rửa sạch tội lỗi, và đó thể hiện thiếu đức tin vào Ngài.

Thử thách của ta là chấp nhận sự thật và sẵn sàng cam kết vào sứ mệnh hàn gắn mang ta đến mối liên thông với Chúa. Nếu ta cứ bám lấy không tha thứ thì sự phát triển thuộc linh cũng dừng tại điểm đó. Bạn có nghĩ là bởi vì bạn tiếp tục phục vụ cho hội thánh thì bạn vẫn phát triển thuộc linh? Ta có thể học các kỹ năng cho phép ta “phát triển” hơn trong phục vụ hội thánh, song với phát triển thuộc linh? Không!

Phát triển thuộc linh được đo lường, không phải bởi việc bạn cống hiến bao nhiêu cho hội thánh, mà bởi việc ta yêu nhiều hơn- yêu Chúa nhiều hơn và yêu người khác nhiều hơn. Không tha thứ cho người khác chấm dứt tình yêu. Vì thế, chấm dứt phát triển thuộc linh. Ta có thể phục vụ nhiều năm ở mức độ tình yêu nhỏ, song thử ngẫm về biết bao nhiêu điều ta bỏ lỡ khi trưởng thành trong Chúa! Vì thế hãy cùng tôi vào hành trình trong tình yêu của Chúa. Hãy chọn cách tha thứ và yêu thương nhiều hơn. Hành trình

Món quà vô giá

thuộc linh và hành trình của hi sinh và khiêm nhường. Không có cách nào khác để có thể đến nơi ta có thể nghỉ ngơi yên bình.

Đừng mắc nợ ai chi hết, chỉ mắc nợ về sự yêu thương nhau mà thôi, vì ai yêu kẻ lân cận mình, ấy là đã làm trọn luật pháp. Rô-ma 13:8

HỒI LỖI VÀ CẦU NGUYỆN

Xin tha tội lỗi cho chúng tôi, như chúng tôi cũng tha kẻ phạm tội nghịch cùng chúng tôi.

Ma-thi-ơ 6:12

Chúng ta không thể hiểu được tầm quan trọng của hồi lỗi nếu không hiểu mối liên hệ giữa hồi lỗi và cầu nguyện. Ta hồi lỗi trước đức Chúa thánh khiết. Cách mà ta có thể giao thiệp với Ngài là cầu nguyện.

Ma-thi-ơ 6:12 là một phần mà ta gọi là Bài cầu nguyện của Chúa. Giê-su bắt đầu giảng về tầm quan trọng của tha thứ trước khi Ngài trả giá trên thập tự để ta được tha thứ! Ba chủ đề gồm- hồi lỗi, tha thứ và cầu nguyện- là không thể tách rời. Hãy cùng nghiên cứu mối liên hệ này.

Giăng người báp-têm đến với một sứ điệp đơn giản: Mác 1:4 “Giăng đã tới, trong đồng vắng vừa làm vừa giảng phép báp-têm ăn năn, cho được tha tội”

Giê-su đến với cùng một sứ điệp. Mác 1:15 “mà rằng: Kỳ đã trọn, nước Đức Chúa Trời đã đến gần; các ngươi hãy ăn năn và tin vào Tin Lành!”

Con người hồi lỗi-Chúa tha thứ. Tại sao không nói “Con xin lỗi, thưa Chúa”? Tại sao hồi lỗi là một phần để tìm kiếm tội lỗi? Một quy luật cơ bản là: nghe theo ý Chúa. Nó đòi hỏi một cam kết để thay đổi mình. Hồi lỗi chứa đựng cùng một loại cam kết như thế. Khi hồi lỗi, bạn từ bỏ quyền kiểm soát tội lỗi ấy, bạn lựa chọn mãi mãi bỏ lại tội lỗi ấy phía sau. Bạn không “đặt chúng xuống”- nghĩa là tạm thời bỏ qua, và có thể có lại khi bạn muốn- hay khi Sa-tan mang ý nghĩ đó lại. Nếu bạn không đưa nó cho Chúa để phá hủy nó, thì chắc chắn là Sa-tan sẽ đem trả lại nó cho bạn. Hồi lỗi không phải chỉ là lỗi rẽ từ tội lỗi, mà là quay lại điểm mà bạn nguyện theo ý Chúa. Nó có thể là cả một chặng dài, cũng có thể chỉ là tạm thời.

1 Giăng 1:8-9 Ví bằng chúng ta nói mình không có tội chi hết, ấy là chính chúng ta lừa dối mình, và lẽ thật không ở trong chúng ta. Còn nếu chúng ta xưng tội mình, thì Ngài là thành tín công bình để tha tội cho chúng ta, và làm cho chúng ta sạch mọi điều gian ác.

Món quà vô giá

Gia-cơ 4:9-10 hãy cảm biết sự khốn nạn mình, hãy đau thương khóc lóc; hãy đổi cười ra khóc, đổi vui ra buồn. Hãy hạ mình xuống trước mặt Chúa, thì Ngài sẽ nhắc anh em lên.

Hối lỗi không chỉ là “Con xin lỗi, thưa Chúa”. Khi bạn hối lỗi, Chúa tha thứ và rửa tội. Đó là niềm vui đến vào buổi sáng. Đó là yên bình và nghỉ ngơi cho tâm hồn mà bạn hằng kiếm tìm. Hối lỗi mang bạn đến trước Chúa để có mối liên thông với Ngài. Bạn thấy đó, khi hối lỗi là bạn đã chịu theo ý nguyện của Ngài cho bạn. Bạn một lần nữa lại nói “Ý Cha sẽ được thuận theo”.

Tha thứ có lẽ là cản trở lớn nhất cho hành trình thuộc linh của ta. Có lẽ ta nên nói-không tha thứ. Nó không nhất thiết phải là cản trở. Khi ta dành thời gian cầu nguyện trước Chúa, tìm kiếm ý Chúa trong mọi việc ta làm, thì ta sẽ không muốn bất cứ thứ gì cản trở mối liên thông ấy. Hãy cầu nguyện Chúa để tha thứ cho tội lỗi của bạn, hãy để nó làm ưu tiên quan trọng của bạn.

Hãy làm theo hình mẫu của Giê-su khi cầu nguyện. Ma-thi-ơ 6:14-15 “Vả, nếu các người tha lỗi cho người ta, thì Cha các người ở trên trời cũng sẽ tha thứ các người. Song nếu không tha lỗi cho người ta, thì Cha các người cũng sẽ không tha lỗi cho các người.”

Ta có hai câu đối nghịch ở đây- tích cực và tiêu cực. Vậy hối lỗi nằm ở chỗ nào trong mấy câu này? Phần tiêu cực ám chỉ rằng vẫn chưa có hối lỗi thật lòng. Nếu không có hối lỗi, sẽ không có tha thứ. Nếu bạn hối lỗi về sự không tha thứ của mình, thì Chúa sẽ ban cho bạn tha thứ và rửa tội.

Ma-thi-ơ 5:23 chỉ cho ta một mặt khác của hối lỗi và tha thứ. Kinh thánh chép: *“Áy vạy, nếu khi nào người đem dâng của lễ nơi bàn thờ, mà nhớ lại anh em có điều gì nghịch cùng mình, thì hãy để của lễ trước bàn thờ, trở về giảng hòa với anh em trước đã; rồi hãy đến dâng của lễ”.*

Tất cả mọi tội lỗi đều chống nghịch lại Chúa. Khi bạn cầu nguyện và Đức Thánh Linh nhắc bạn về điều gì đó bạn đã làm với một anh em khác, đó là lúc bạn cần hối lỗi. Khi bạn nhận tha thứ vì lỗi lầm của bạn, thì bạn cần phải hàn gắn với người khác. Bất cứ rạn nứt nào trong mối liên hệ giữa các tín hữu là một cánh cửa mở cho Sa-tan tấn công và làm vết rạn ấy tệ hơn.

Món quà vô giá

Hàn gắn là một sứ mệnh của Đức Thánh Linh, Ngài sẽ đưa cho bạn những lời đúng đắn để nói mà sẽ giúp hàn gắn. Ngài sẽ đi trước bạn và chuẩn bị trước. Khi mối liên hệ phục hồi, thì bạn có thể đến với cảm tạ trước Chúa.

Nếu bạn là một người gây tội với người khác, thì bạn phải có trách nhiệm đến trước Chúa mà cầu nguyện cho tha thứ vì lỗi của mình. Điều đó có thể là gì? Bạn có cay nghiệt, cay đắng, giận dữ? bạn có nói với người khác về điều này không? Bạn thấy đó, bạn cũng tội lỗi. Hãy cầu nguyện Chúa tha thứ cho bạn- rồi sau đó chuẩn bị mình để nhận lời đề nghị hàn gắn từ người đã làm tổn thương bạn.

Nói thực tế thì bạn có thể đợi một thời gian dài hoặc có thể là mãi mãi cho đến khi người kia đến tìm bạn. Vậy việc bạn cần phải làm là tìm đến người đó- bạn phải là người chủ động hàn gắn trước! Ý của Chúa là bạn sẽ hàn gắn với nhau. Ngài sẽ hàn gắn bằng cách này hay cách kia.

Khi mẹ kể chuyện vào sống với chúng tôi, tôi biết là chúng tôi quá xa cách. Tôi đã phải đi lại với lời tuyên bố cắt quan hệ với bà. Bởi vì bà cần chăm sóc của tôi. Chúa đã dùng khoảng thời gian mấy tuần đầu bà ở nhà tôi để tôi nhận ra rằng tôi phải đến với bà và nói “con yêu mẹ”. Tôi đã cố gắng chống đối với biện minh là – bà ấy đã đối xử tệ với tôi! Tại sao tôi lại là người chủ động hàn gắn chứ? Chúa đã nhắc lại với tôi là mọi chuyện phải như vậy. Cuối cùng thì, trong tuần thứ 5, tôi đã đến viện và khi chuẩn bị về ngày hôm đó, Đức Thánh Linh đã nói mấy từ này qua tôi “Con yêu mẹ”. Tôi chẳng nói được gì khi bà nói “Ta hối hận nhiều năm lãng phí...” Đó là tất cả cuộc đối thoại. Lúc ấy tôi có thể cảm thấy một bình yên ngọt ngào trong căn phòng. Đó là sự hiện hữu của Chúa xung quanh chúng tôi.

Trong những hội thánh xưa, ta có một ví dụ điển hình về Stephen là người hiểu vai trò của tha thứ trong cuộc sống của con người. Khi ông bị ném đá và đối mặt với cái chết, ông nhìn lên thiên đàng. Ông nhìn thấy Giê-su đứng ở bên cánh tay phải của Chúa và ông nói: “Chúa, xin hãy nhận linh hồn con”. Sau đó, ông quỳ sụp xuống mà khóc, *“Chúng đang ném đá, thì Ê-tiên cầu nguyện rằng: Lạy Đức Chúa Jêsus, xin tiếp lấy linh hồn tôi. Đoạn, người quỳ xuống, kêu lớn tiếng rằng: Lạy Chúa, xin đừng đổ tội này cho họ! Người vừa nói lời đó rồi thì ngủ”* (Công vụ các sứ đồ 7:59-60)

Đó là những lời cuối cùng của ông trước khi chết. Ông hẳn đã không biết những lời đó đã giữ lại suốt nhiều thời kỳ để trở thành một hình mẫu cho tất cả các tín hữu thể hiện cốt tha thứ.

Món quà vô giá

Từ góc nhìn của con người, hẳn là ông phải giận dữ, sợ hãi, tức giận và nhiều cảm xúc khác đối với những người kết tội ông.

Từ góc nhìn thuộc linh thì ông nhìn qua đôi mắt của Giê-su một đám đông người chối bỏ Ngài, là Cứu Chúa của nhân loại. Họ đang tấn công những lời của Stephen, chứ không phải là Stephen, cũng giống như là sự tức giận trút lên Giê-su là bởi vì họ chống lại lời nói của Ngài, chứ không bởi vì người đàn ông đứng trước họ.

Hãy cùng xem xét tầm quan trọng của những từ “Chúa, xin đừng giữ tội này cho họ”. Bằng việc cầu nguyện Chúa để tha thứ những người kết tội, hành hạ mình, Stephen đã bỏ hết những cảm xúc con người của mình vào bàn tay Chúa. Đó là của Chúa để giải quyết, chứ không phải của Stephen. Những từ này thể hiện thái độ của chính Giê-su, người đã hiện rõ qua Stephen. Ta có thể học từ ví dụ của Stephen là ta phải lấp đầy với Đức Thánh Linh để nhận tha thứ và tha thứ cho người khác. Nằm ngoài sức mạnh của Đức Thánh Linh thì ta có thể nói “Tôi tha thứ”, nhưng đó không phải là tha thứ thật tâm. Tha thứ thật tâm chảy từ thập tự của Giê-su, qua huyết Ngài, tới linh hồn của ta. Tha thứ không phải từ ta, mà là từ Chúa.

Vì thế, hãy cùng cầu Chúa tha thứ cho tội lỗi của người khác khi người ta làm tổn thương bạn. Ta phải bỏ tất cả những gì thuộc về “mình” đến Chúa, để tha thứ của Ngài chảy qua ta đến với người ấy. Tha thứ không phải chỉ là với người làm tổn thương ta. Mà nó phụ thuộc vào mối liên hệ của ta với Chúa. Kết quả hoàn toàn nằm trong bàn tay Chúa. Hãy là cầu nối của tha thứ và tận hưởng tự do mà ta có trong Chúa!

Hãy tìm Chúa qua hối lỗi, nhận tha thứ từ Ngài và rửa tội mà Ngài ban cho. Có lẽ bạn đã đứng về cảm giác cần cầu nguyện Chúa để hối lỗi và mong được tha thứ. Có lẽ bạn cần một khẳng định là bạn có quyền đến trước Ngài. Cầu nguyện Ngài sẽ khẳng định lại là bạn là con của Ngài. Cầu Ngài sẽ chỉ cho bạn hiểu tình yêu của Ngài đối với bạn. Cầu Ngài sẽ chỉ cho bạn những tội lỗi bạn vẫn giữ chặt rồi sau đó hối lỗi và bỏ lại chúng. Cầu nguyện Chúa để mang lại niềm vui của cứu rỗi trong bạn.

Món quà vô giá

MINH CHỨNG HÀN GẮN

Bởi đó, từ rày về sau, chúng tôi không theo xác thịt mà nhận biết ai nữa; và, dẫu chúng tôi từng theo xác thịt mà nhận biết Đấng Christ, song cũng chẳng còn nhận biết Ngài cách ấy đâu. Vậy, nếu ai ở trong Đấng Christ, thì nấy là người dựng nên mới; những sự cũ đã qua đi, nầy mọi sự đều trở nên mới. Mọi điều đó đến bởi Đức Chúa Trời, Ngài đã làm cho chúng ta nhờ Đấng Christ mà được hòa thuận lại cùng Ngài, và đã giao chức vụ giảng hòa cho chúng ta. Vì chưng Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng Christ, làm cho thế gian lại hòa với Ngài, chẳng kể tội lỗi cho loài người, và đã phó đạo giảng hòa cho chúng tôi. Vậy chúng tôi làm chức khâm sai của Đấng Christ, cũng như Đức Chúa Trời bởi chúng tôi mà khuyên bảo. Chúng tôi nhơn danh Đấng Christ mà nài xin anh em: hãy hòa thuận lại với Đức Chúa Trời.

2 Cô-rinh-tô 5:16-20

Năm 1985 Đức Thánh Linh bắt đầu chỉ dẫn tôi trong sứ mệnh hàn gắn. Ngài bắt đầu với bài học về đời sống riêng của tôi. Có một người mẹ kế ác khiến tôi không thể tha thứ và một trái tim băng giá thiếu tình yêu. Là một phụ nữ ở tuổi 40 Chúa đã mang hàn gắn lại giữa chúng tôi. Ngài làm theo cách mà tôi buộc phải theo Ngài.

Đã tự thề với lòng mình 10 năm trước rằng khi cha chết thì sẽ không còn dính dáng gì với người phụ nữ ấy nữa, nên tôi chống lại kế hoạch của Đức Thánh Linh. Nhưng Ngài đã thắng. Mẹ kế được chuẩn đoán với ung thu buồng trứng tháng 12, năm 1985. Chẳng ai trong gia đình biết là mẹ kế ngã bệnh, và tất nhiên là không phải là tôi rồi! Bà tự mình đến bệnh viện khám và mổ, ca mổ khẳng định sự xuất hiện của ung thư trên toàn bộ cơ thể trước khi bất cứ ai trong số chúng tôi biết. Cú sốc quá lớn. Thực tế lúc ấy là bà cần chăm sóc đặc biệt. Tôi là người duy nhất sống ở Houston lúc bấy giờ, và vì thế tôi là người phải chăm sóc bà. Bà chuyển vào sống cùng chúng tôi và tôi phải hoàn thành sứ mệnh ngày và đêm cho đến khi bà qua đời 6 tuần sau đó. Chỉ khi tôi bị buộc vào tình thế phải thể hiện thương xót và chăm sóc bà thì tôi đối mặt với vấn đề không tha thứ. Chúa đã làm rõ rằng tôi phải hàn gắn mối quan hệ với bà. Tôi chống đối. Sau cùng thì chẳng phải bà là người đã đối xử tệ bạc với tôi suốt bao năm thơ ấu sao?! Không phải chính bà ấy mới là người cần phải hàn gắn với tôi sao? Chẳng phải bà ấy nên là người phải nói “tha thứ cho ta” sao?

Chỉ Chúa mới biết khoảng thời gian cần để hàn gắn mối liên hệ. Hai tuần trước khi bà chết, Chúa nói với tôi “Ta muốn con nói với bà ấy rằng con yêu bà ấy”. Tôi lại chống đối. Tôi tranh cãi vì thấy oan ức, bất công, nhưng cuối cùng cũng đã nghe theo Ngài.

Món quà vô giá

Tôi sẽ luôn nhớ khoảnh khắc ấy trong phòng viện. Bà nằm yếu ớt và quá bệnh, hầu hết tóc thì đã rụng hết, cố gắng nắm lấy sự sống với tất cả sức mạnh. Tôi đứng bên cạnh giường với Đức Thánh Linh buộc tôi cúi xuống và hôn vào trán bà và nói “con yêu mẹ”. Tôi đã cúi xuống, cố gắng hôn, nhưng bà từ ấy vẫn không đâu thốt ra được. Cuối cùng thì có một cú đẩy từ Đức Thánh Linh- tôi thốt lên bà từ ấy. Bà ngược lên nhìn tôi và nói “Ta hối hận bao năm phạm thời gian”. Không cần phải nói thêm gì nữa. Tôi đã tha thứ nhờ vào sức mạnh của Đức Thánh Linh và bà nhận tha thứ ấy chỉ trong vài ba từ. Có còn oán giận, cay nghiệt gì không? Không! Đó là công cuộc hoàn tất của Đức Thánh Linh.

Hai tuần cuối của cuộc đời bà đầy những kỷ niệm chia sẻ yêu thương đã xóa hết những vết đau trong tim tôi. Tôi ngồi bên cạnh giường bà và chúng tôi nói với nhau về cuộc sống trong nhiều giờ. Tôi đã hiểu nhiều về cuộc đời bà, về cuộc sống của chúng tôi, về những năm trước khi bà cưới cha tôi.

Bây giờ, hai mươi năm đã trôi qua, tôi vẫn rất biết ơn vì những gì Đức Thánh Linh đã làm ngày hôm đó. Khi Ngài nói “Làm điều đó ngày hôm nay!”, tôi đã làm điều đó với niềm tin ở Chúa, người đã cho tôi cách thức để hàn gắn. Kể từ ngày đó năm 1986, sứ mệnh hàn gắn đã trở thành thước chỉ xuyên suốt hành trình thuộc linh của tôi. Trong suốt nhiều tuần mẹ ở trong viện, tôi đã có cơ hội để làm chứng trong hội thánh về sự kiện này. Hồi bảy giờ ở nhà thờ báp têm Oak Ridge có chương trình Life Action diễn ra mỗi tối hướng đến hồi phục. Tôi sẽ dành cả ngày và đêm ở viện và đến nhà thờ vừa kịp buổi giảng sớm. Vào mỗi buổi ấy, tôi nghe rất nhiều tha thứ, tình yêu, v..v. Hai ngày trước khi bà chết cũng là lúc chia sẻ điều kỳ diệu của sứ mệnh hàn gắn mà Đức Thánh Linh đã làm trong tôi và mẹ kế. Kết thúc đoạn tôi khuyến khích người khác để bắt đầu quá trình hàn gắn với cha mẹ, và cha/mẹ kế.

Đã có rất nhiều lệ rơi khi Đức Thánh Linh nhắc ta về việc ta phải tha thứ. Cuối cùng, có vài người đến gặp tôi và nói họ muốn hàn gắn, xong lại không thể làm được. Họ nói thể là đúng rồi- họ không thể làm được. Chỉ có Đức Thánh Linh trong tâm hồn mới có thể đem đến điều đó thôi. Tôi đôi lúc cũng nhớ lại lúc ấy và băn khoăn bao nhiêu người trong số ấy tìm thấy tự do từ tha thứ cho cha mẹ và cha/mẹ kế.

Gần đây, tôi băn khoăn tại sao tha thứ lại cần thiết đến vậy. Tại sao hầu hết những người tôi nói chuyện cùng lại giận dữ và không tha thứ cho cha mẹ. Không phải là thể hệ này đã nói là “Tôi sẽ khác. Tôi sẽ không mắc những lỗi cha mẹ tôi đã làm với tôi”. Rồi, sau đó sẽ có lúc con của họ lại nói điều tương tự như thế! Câu trả lời nằm ở bản chất tội lỗi của ta. Bởi vì ta không hoàn hảo và tội lỗi, ta sẽ mắc lỗi- cả cha mẹ lẫn con cái. Không có ngoại lệ. Thêm vào cái bản chất tội lỗi ấy, ta còn có những suy nghĩ sai lệch, thiếu

Món quà vô giá

chín chắn. Con cái thì hiểu sai từ ngữ, ý định của cha mẹ. Họ không có nhiều kinh nghiệm sống để hiểu sự thật và hiểu bức tranh tổng của cuộc đời họ. Cha phải đi làm xa- trẻ con có thể hiểu là cha bỏ rơi nó, rằng cha không yêu nó nữa. Những hiểu nhầm có thể khác đi và lớn lên theo thời gian, cộng với những vết thương lòng.

Những gì cần làm là hàn gắn ở mọi mức độ các mối quan hệ. Mọi người đều được dạy về trách nhiệm và mạng lệnh “tha thứ cho nhau”. Bước đầu tiên là để hàn gắn với Chúa trong Christ bằng việc thừa nhận Giê-su là Cứu Chúa của mình. Tha thứ thật tâm là điều một người không tin không thể làm được. Mọi người đều bắt đầu từ đây- một chào đời mới vào Vương quốc ánh sáng của Chúa. Sự thật là: *bạn phải trả nghiệm tha thứ để biết nó là gì. Sự tự do mà nó mang đến, cái giá của tha thứ, trách nhiệm bạn phải tha thứ cho người khác phải thuộc một phần trải nghiệm của chính bạn.*

Dòng sống của Đức Thánh Linh chảy suốt cuộc đời bạn và rót vào cuộc sống của những người khác. Nếu không có trải nghiệm cá nhân thì sẽ không có tha thứ thật tâm. Dù có cố gắng đến mức, thì bạn cũng không thể làm được. Chỉ khi bạn tận mình trải nghiệm sự tha thứ Chúa ban cho bạn trên thập tự và khoác lên mình sự công bình của Chúa, thì bạn mới có thể tha thứ cho người khác. Tha thứ là của Chúa, chứ không phải của ta. Nó khởi nguồn từ sự thánh khiết, công bình đến hoàn hảo, và chảy từ thập tự ấy đến ta qua Đức Thánh Linh. Từ đó ta có thể để nó chảy đến và hàn gắn những vết thương của người khác, và tha thứ cho họ. Thật là một món quà ân điển!!

Làm sao bạn có thể cho ai đó thứ bạn không có? Bạn có thể nói “Tôi tha thứ cho bạn”, nhưng nếu không có trải nghiệm về tha thứ trong tâm linh, thì những từ ấy là vô nghĩa. Bạn lại nói “tôi nói tôi tha thứ xong từ trong trái tim tôi không thể tha thứ!” Chính là như thế bởi vì bạn chưa từng nhận được tha thứ để có thể tha thứ cho người khác.

Hãy quyết định, lựa chọn, cương quyết để hối lỗi và cầu nguyện Chúa để có tha thứ và rửa tội. Rồi từ đó, khi đã được tha thứ, thì sự tha thứ của Chúa có thể chảy trong bạn. Ta không tha thứ được tội lỗi, chỉ có Giê-su mới làm được. Bởi ta không có nội lực để tha thứ, ta phải để sức mạnh của Chúa chảy trong ta và tha thứ cho người khác. Không phải là ta làm- mà là Chúa làm. Ngài xứng đáng nhận hết vinh quang của sứ mệnh hàn gắn.

THA THỨ THẾ NÀO?

Bước 1: Nghĩ lại về cứu rỗi của Cứu Chúa. Đó là khởi điểm tốt bởi vì từ đó đánh dấu sự am hiểu của bạn về sự tha thứ tội lỗi và tự do từ sự tha thứ ấy. Lưu ý là khởi đầu nhắc bạn về sự bất lực của bạn trước bản chất tội lỗi của bạn. Nó cũng nhắc bạn về sự phụ thuộc vào Cứu Chúa Giê-su để được cứu rỗi. Nếu bạn phụ thuộc vào Giê-su lúc đó, thì giờ bạn cũng vẫn phụ thuộc vào Ngài. Những gì Ngài làm để tha thứ cho tội lỗi của bạn, thì giờ Ngài cũng sẽ luôn làm vậy. “Còn nếu chúng ta xưng tội mình, thì Ngài là thành tín công bình để tha tội cho chúng ta, và làm cho chúng ta sạch mọi điều gian ác” (I Giăng 1:9).

Bạn có thể nói “Nhưng tôi không muốn tha thứ!”. Dù thế thì cũng vẫn tha thứ đi. Tha thứ là lựa chọn của khối óc và quyết tâm, chứ không phải là cảm xúc.

Bước 2: Đi đến nơi yên tĩnh nơi bạn có thể gặp Chúa. Rất hữu ích nếu bạn có ai đó hiểu được sứ mệnh hàn gắn để giúp bạn.

Gia-cơ 5:16 chép “Vậy, hãy xưng tội cùng nhau, và cầu nguyện cho nhau, hầu cho anh em được lành bệnh: người công bình lấy lòng sốt sắng cầu nguyện, thật có linh nghiệm nhiều.”

Vai trò của người giúp đỡ bạn là để giúp bạn tập trung vào nhiệm vụ của mình và để cầu nguyện cùng bạn suốt quá trình.

Bước 3: Bắt đầu bằng thừa nhận Chúa là tác gia và người kết thúc đức tin của bạn và rằng Ngài là Giê-ho-va, người ban tha thứ. Cầu xin Giê-su đưa bạn đến với Chúa Cha và để cầu nguyện cho bạn.

Bước 4: Xưng tội, từng tội mà bạn nhận biết được. Cầu Đức Thánh Linh để chỉ tội cho bạn biết. Nhớ là cần phải cụ thể (“Con thừa nhận về tội không tin của mình. Hãy tha thứ cho con”). Thừa nhận và hối lỗi khi Đức Thánh Linh chỉ dẫn bạn.

Bước 5: Bước tiếp theo là đưa bước xưng tội vào gia đình, bắt đầu từ cha mẹ bạn. Trước hết, thừa nhận và hối lỗi về thái độ và hành động xấu đối với cha mẹ. Nêu ra từng thứ một giống như là Đức Thánh Linh đã chỉ ra. Tiếp theo, tha thứ cho cha mẹ bạn vì những tổn thương của bạn. Thừa nhận bạn đã cảm thấy tổn thương, rồi nói “Con sẽ tha thứ cho cha/ mẹ về...”. Khi kết thúc bước này, tiếp tục với các thành viên khác. Lặp lại quá trình.

Bước 6: Khi bạn hoàn thành với gia đình, hãy cầu xin Chúa giúp bạn giải thoát họ khỏi món nợ với bạn. Bạn chọn để mình chịu thiệt. Đoán xem gánh nặng ấy đi đâu- nó đi từ bạn tới Giê-su người xóa nó đi! Những gì bạn làm là để sức mạnh của Giê-su để làm

Món quà vô giá

những điều mà bạn không thể tự mình làm được. Bạn trải nghiệm tự do và người được tha thứ cũng thế! Thật là sứ mệnh vinh quang. Cảm tạ Chúa vì ân điển của Ngài!

Bước 7: Ngay khi bạn thật tâm nhận tha thứ, và tha thứ cho người khác, thì bạn sẽ cảm thấy tự do và nhẹ nhõm. Tiếp tục với những người khác- bạn bè, đồng nghiệp, và đặc biệt là các tín hữu. Lặp lại quá trình. Đối với những nỗi đau từ lâu, bạn có thể có tự do vĩnh hằng. Còn đối với những nỗi đau do người vẫn còn liên quan đến bạn, và bạn vẫn tiếp tục chịu tổn thương, thì nó sẽ còn lấy đi của bạn rất nhiều thời gian và kiên trì để Chúa xóa đi những cay đắng ấy. Những vết thương mới bị chà đạp, và tiếp tục như thế đến khi bạn thật sự nhìn những người ấy với tình yêu của Chúa. Bạn sẽ cảm thấy trung lập về người ấy- không cảm thấy thế này hay thế khác. Khi nào đến được mức ấy, thì bạn đã hoàn thành quá trình. *Vui mừng! Cảm tạ Chúa!*

Giờ giúp ai đó khác để có được sự tự do giống bạn. Bước vào sứ mệnh hàn gắn- trước tiên là với Chúa, rồi sau đó là với người khác. Chịu thiệt về mình, rồi đưa nó cho Chúa. Đến với Chúa để nghỉ ngơi, và yên bình.

Đấng Christ đã buông tha chúng ta cho được tự do; vậy hãy đứng vững, chớ lại để mình dưới ách tội mọi nữa. Ga-la-ti 5:1

Món quà vô giá

TA ĐỀU MANG NỢ

Rô-ma 15:27 Họ vui lòng làm sự đó, và cũng mắc nợ các người đó nữa; vì nếu người ngoại đã có phần về của cải thiêng liêng người Giu-đa, thì cũng phải lấy của cải thuộc về phần đời mà giúp cho người Giu-đa.

Việc nợ nần ai đó, trở thành con nợ, nghe thật khổ sở- chúng ta muốn được tự do, không vương mắc trách nhiệm gì với người khác. Tuy nhiên, sự thật là, tất cả chúng ta đều là các con nợ. Chúa đã tạo ra một xã hội chung cho con người, ở đó chúng ta phụ thuộc lẫn nhau. Ta thường liên tưởng nợ với một khoản tiền nào đó phải trả, tuy nhiên ta nợ anh em trong Chúa rất nhiều. Tất cả đời sống vật chất có được nhờ Chúa ban cho, tương tự như vậy với đời sống tâm linh. Tất cả đều là của Chúa, ta chỉ là người phân phát, chia sẻ những gì Chúa đã tin cậy giao cho ta.

Ta nợ Chúa mọi thứ ta có. Nhờ tình yêu và thương xót của Chúa, Ngài đã đem đến tha thứ cho tội lỗi của ta. Ta hoàn toàn được tha thứ khỏi tội lỗi khi ta nhận Giê-su Christ làm Cứu Chúa của mình. Tuy nhiên, hàng ngày, ta vẫn tiếp tục sống còn xa với những mục đích, kế hoạch của Ngài cho ta. Chúa mang ta rửa tội nhờ huyết của Giê-su là một việc quá đáng giá. Ta nợ Ngài là vì thế.

Tuy nhiên, Giê- su nói khi Ngài cầu nguyện “Tha thứ cho chúng con món nợ”. Từ ‘món nợ’ ở đây ám chỉ việc ta thường xuyên phá mạng lệnh của Chúa. Đó là nhiều lần ta không thể sống với những điều đạo đức và thuộc linh chép trong kinh thánh. Ta được hướng dẫn để cầu xin Chúa tha thứ cho những thiếu sót ấy. Khi ta cầu xin, ta thể hiện mong muốn có thể có được một mối liên thông với Cứu Chúa. Phản ứng của Ngài là ngay lập tức tha thứ, vì Giê-su đã trả hết trên thập tự. Ta được rửa sạch khỏi mọi tội lỗi. Phần đầu của lời hướng dẫn ấy không khó- ta biết Chúa luôn sẵn sàng tha thứ cho ta, và hàn gắn mối liên thông với ta. Phần thứ 2, “tha thứ cho những người nợ ta” thể hiện một khía cạnh khác- nợ nần nhau. Ta có sẵn lòng bỏ qua món nợ mà các anh em nợ ta không?

Bạn có giữ “con tin” với những người nợ ta mà ta không thể tha thứ, cũng không sẵn lòng để người ta tự do khỏi khoản nợ mà bạn cho là người ta nợ bạn? Bạn có bị giữ “con tin” bởi món nợ với người khác không?

Không tha thứ là một biểu hiện cho thấy bạn muốn có trừng phạt với người làm tổn thương bạn, tức là bạn vẫn giữ trong lòng sự cay nghiệt đối với những hành động sai trái. Sự không tha thứ cản trở sự phát triển thuộc linh để ta có thể hiểu Chúa nhiều hơn.

Món quà vô giá

Tha thứ tìm kiếm sự hàn gắn, cho dù bạn là người nhận hay người cho tha thứ- đó là trách nhiệm của cả đôi bên. Tha thứ rất đắt giá, giống như việc nó đã lấy đi của Chúa đức Giê-su khi Ngài trả nợ cho ta trên thập tự. Nó có cái giá của nó. Khi ta không tha thứ, nghĩa là ta nói rằng cái giá quá cao, ta không thể xóa nợ được.

Chúa xóa nợ cho ta, vì thế để thể hiện tri ân với Ngài, ta phải tha thứ cho những người nợ ta. Nó có tồn của bạn gì không? Tất nhiên là có. Tha thứ cho người khác là giống với Chúa nhất. Đó chẳng phải là mục đích của ta sao?- hiểu Ngài và giống Ngài? Khi lòng thương xót của Ngài có trong đời sống của ta, thì ta phải tha thứ cho người khác.

Tha thứ là bước cơ bản để ta có thể hàn gắn quan hệ. Để có hàn gắn, thì cần phải có sự quyết tâm để hàn gắn quan hệ từ hai phía hoặc ít nhất là một phía. Với Chúa, Giê-su luôn là chủ động quá trình hàn gắn ấy. Đức Thánh Linh luôn đặt trong ta một khao khát được hàn gắn. Ngài nhắc ta về sự trống rỗng trong ta bởi tội lỗi- món nợ mà ta nợ Chúa. Khi ta quay lại với Chúa là ta nhận ra và thừa nhận món nợ không thể trả nổi. Giê-su sau đó tiến đến và nhắc ta rằng Ngài đã trả hết nợ trên thập tự và ta có được sự tha thứ nếu ta cầu xin. Ta nhận được tha thứ khi ta hối lỗi và vì thế có được mối liên thông với Chúa trong Đức Thánh Linh.

Tuy nhiên, quá trình ấy không phải lúc nào cũng đơn giản như thế. Mặc dù Cứu Chúa Giê-su Christ luôn thánh khiết, vô tội thì ta lại không như thế. Bản thân ta lấp đầy với tội lỗi lại muốn tự mình hàn gắn với một người tội lỗi khác, người nợ ta. Theo Ma-thi-ơ 6;12, ta được chỉ bảo để tha thứ cho người nợ ta. Cho đến khi ta tha thứ, thì chẳng thể có hàn gắn nào cả.

Hàn gắn không phải là quá trình dễ dàng gì. Nó đòi hỏi sự can thiệp của Đức Thánh Linh. Sự phục hồi của mối liên thông là phần thưởng cho sự vâng lời Chúa. Có những lúc người khác sẽ không chịu chấp nhận tha thứ bởi vì tội lỗi là một thực tế rất phũ phàng.

Khi bạn thực lòng tha thứ cho một người nào đó đã làm tổn thương bạn, thì trách nhiệm của bạn đã hoàn thành. Bạn không phải chịu trách nhiệm cho phản ứng của người khác.

Còn nếu bạn là người mang nợ, người không muốn tha thứ thì sao? Người cứ giữ mãi hiềm khích sẽ mất mát ở những điều sau: thứ nhất, không tha thứ có nguồn gốc từ chống nghịch; thứ hai, hậu quả của nó trong đời sống là tức giận, cay đắng, và nhiều tội

Món quà vô giá

lỗi khác. Chính vì thế mà Giê-su đã nói hãy tha thứ cho người khác! Không tha thứ thể hiện sự không chịu sám hối trước tội lỗi trong trái tim và khối óc.

Giê-su nói Ngài sẽ xóa hết nợ- Ngài sẽ chịu phần thiệt cũng giống như khi ta xóa nợ cho người khác và chịu phần thiệt về mình. Mỗi liên thông với Ngài chính là mục tiêu hàng đầu của Giê-su. Vì thế, ta phải thừa nhận tội lỗi trước Chúa, thành tâm hối lỗi và nhận tha thứ từ Ngài. Rồi sau đó, vì những gì ta nhận từ Ngài thì ta có thể tha thứ cho người khác. Liệu đó có phải là trải nghiệm tốt hay sao? Có lẽ là thế, nếu mối quan hệ giữa con người với con người được hàn gắn. Cũng có thể là không, nếu người kia không chịu hàn gắn.

Vậy các món nợ của người này với người kia là gì? Để hiểu rõ thì chỉ cần quan sát những giáo lý trong kinh thánh: “yêu thương nhau”, “tôn trọng cha mẹ”, “đổi xử tốt với nhau”, “chia sẻ với nhau”, “tha thứ cho nhau những lỗi lầm”, vân vân. Sự vi phạm vào một hay vài điều nào đó trong một mối quan hệ sẽ dẫn đến bức thiết tha thứ cho cái giáo lý bị phá vỡ- một món nợ hình thành. Vậy món nợ này xóa đi thế nào? Hoặc là được trả hoàn toàn hoặc là người tha thứ phải chịu thiệt.

Câu chuyện ngụ ngôn Giê-su kể về người đầy tớ được tha thứ bởi người chủ, song lại không chịu tha thứ cho người đầy tớ bạn mình, cho ta hiểu thêm rất nhiều về quá trình này.

Ma-thi-ơ 18:23-35:

Nước Trời giống như một vị vua kia ra lệnh đòi tiền những đầy tớ thiếu nợ mình. Khi bắt đầu đòi thì người ta đưa đến cho vua một đầy tớ mắc nợ vua hơn mấy chục ngàn lượng vàng. Một ta-lâng cân nặng khoảng 27-36 kí-lô vàng, bạc, hay tiền đồng. Vì người đầy tớ không đủ tiền trả chủ là vị vua đó, nên chủ ra lệnh bán tất cả tài sản của anh ta, luôn cả vợ con, để lấy tiền trả nợ. Người đầy tớ ấy liền sụp lạy trước mặt vua và van xin, ‘Xin vua hãy hoãn nợ cho con, con sẽ trả hết.’ Chủ cảm thấy tội nghiệp nên tha nợ cho anh ta. Người đầy tớ được tha nợ ra về.

Sau đó, anh ta gặp một người đầy tớ khác, thiếu mình chỉ có một lượng vàng. Anh ta liền nắm bóp cổ người đầy tớ này, và gằn giọng bảo, ‘Mày phải trả hết nợ cho tao!’

Người đầy tớ kia sụp lạy năn nỉ, ‘Hãy hoãn nợ cho tôi, tôi sẽ trả hết cho anh.’

Nhưng anh ta nhất định không chịu. Anh bắt nhốt người đầy tớ kia vào tù cho đến khi trả hết nợ. Những đầy tớ khác rất buồn khi chứng kiến chuyện ấy nên trình lại cho chủ.

Món quà vô giá

Chủ gọi người đầy tớ ấy lại bảo, ‘Này tên đầy tớ gian ác! Ta tha nợ cho người vì người van xin ta. Người đáng lẽ phải tỏ lòng nhân từ đối với đầy tớ kia như ta đã tỏ lòng nhân từ đối với người.’ Ông chủ nổi giận tống giam hắn vào tù cho đến khi trả hết nợ.

Cha ta trên thiên đàng cũng sẽ làm như thế đối với các con nếu trong lòng các con không tha thứ cho anh chị em mình.”

Người chủ chịu một khoản thiệt lớn từ người đầy tớ. Đó là hành động tổn kém. Người đầy tớ được hưởng tự do khỏi món nợ- người đầy tớ giờ chịu món ấy. Tuy nhiên, người đầy tớ lại không chịu thiệt một món nhỏ hơn với người bạn mình. Anh ta muốn nhận đủ nợ từ người bạn, vì thế kìm kẹp anh ta cho đến khi nào anh ta trả đủ. Tha thứ thì tổn kém với người tha thứ. Bạn mua tự do cho người đã tổn thương bạn, nợ bạn! Người ấy được tự do khỏi khoản nợ, bạn cũng không còn dính vào người đó nữa! Tha thứ tự nó tạo ra tự do cho cả hai bên! Thật là một kết cục tuyệt vời, sứ mệnh hàn gắn.

Người đầy tớ tự nộp mình cho mấy kẻ hành hạ. Nói cách khác, anh ta bị kìm kẹp vào linh hồn xấu xa liên tục tấn công và cuối cùng hủy hoại bước đi của anh ta với Chúa. Không tha thứ hủy hoại mới liên thông thuộc linh với Chúa. Không thể có sự phát triển nào, không tự do nào trong Chúa bởi vì bạn đã bị xiềng xích của một linh hồn không tha thứ. Vì thế, ta đã được yêu cầu để tha thứ cho nhau, tìm kiếm hàn gắn liên hệ với nhau, hơn bất cứ thứ gì khác.

Chúa Giê-su luôn dạy các môn đồ và chúng ta cầu nguyện thế này “Tha thứ cho chúng con, để con tha thứ cho người khác”. Giê-su biết là chúng ta không có khả năng tự tha thứ cho người khác mà không nhờ Chúa ban ân điển tha thứ cho ta. Tất cả đều là ơn thương xót của Ngài, tất cả là sự tha thứ của Ngài. Giăng 15:5 chép “Ta là cây nho, các con là nhánh. Ai ở trong ta và ta ở trong người ấy thì sai trái. Ở ngoài ta, các con không làm được gì”?

Sự biết ơn của ta đối với sự tha thứ của Ngài mỗi ngày chính là động lực để ta tha thứ cho người khác. Chẳng ai nợ ta món nợ lớn như món nợ ta nợ Chúa! Món nợ của ta với Ngài đòi hỏi cái chết- ta không thể trả lại món nợ ấy được hay sống bằng sức mạnh của mình. Ta phải biết ơn Ngài biết bao rằng ta có sự sống trong Chúa. Ngài nhận món nợ của ta khi ta thành một trong Ngài và vì thế hàn gắn với Ngài. Thật là một Cứu Chúa tuyệt vời biết bao. Tha thứ là một lựa chọn. Chúa tha thứ cho ta, để ta tha thứ cho người khác.

Món quà vô giá

NHẬN THA THỨ

Ma-thi-ơ 18:26 Kẻ đầy tớ này bèn sấp mình xuống nơi chân chủ mà xin rằng: Thưa chủ, xin giãn cho tôi, thì tôi sẽ trả hết! Chủ bèn động lòng thương xót, thả người về, và tha nợ cho.

Bản dịch quốc tế mới NIV đặt tên đoạn này là “truyện ngụ ngôn về người đầy tớ không độ lượng”. Có lẽ có một cách nhìn khác về người đầy tớ này, ngoài việc anh ta thiếu độ lượng với người đầy tớ nợ tiền của anh ta. Tôi nghĩ có lẽ nên gọi anh này là “người đầy tớ không biết nhận tha thứ”.

Rõ ràng là người đầy tớ này nợ người chủ. Chúng ta cũng giống người đầy tớ này ở chỗ tất cả chúng ta đều nợ Cứu Chúa Giê-su, chủ của ta một món nợ lớn. Bạn cảm thấy thế nào nếu bạn có một món nợ mà bạn biết bạn sẽ không bao giờ trả nổi? Bạn không có đủ nguồn lực để có thể trả hết. Có bao giờ bạn đưa ra quyết định sai lầm khiến mình mắc nợ với người khác? Có thể không phải là về tài chính, mà là món nợ về tinh thần hay thể chất? Khi liên hệ với người khác, có bao giờ bạn cảm thấy mình nợ nần gì đó, hoặc có khoản nào đó bạn đã mượn? bạn biết bạn phải trả lại đủ khoản đó, song khoản nợ lại quá lớn.

Vì thế, ta cố gắng tính toán, tìm cách để trả hoặc mang theo cảm giác tội lỗi, tức giận với hoàn cảnh của mình. Rồi sau đó chẳng mấy chốc lại đến lúc phải gặp chủ. Ta biết nói gì đây? Tất cả chúng ta đều có thể tưởng tượng ra một cách nào đó có thể giúp ta thoát khỏi hậu quả. Ta nghĩ cách giải thích, cách đối đáp, rồi câu hỏi mà chủ có thể hỏi. Ta cố gắng tưởng tượng mọi trường hợp có thể- tất cả đều thiếu thực tế.

Lấy ví dụ của người con hoang đàng. Anh ta chuẩn bị hết cách đối đáp với cha nếu gặp lại ông. Đoạn hội thoại anh ta chuẩn bị chẳng bao giờ xảy ra cả. Thực tế là người cha không cần đối đáp của con trai, ông chấp nhận người con trai quay lại mà không cần giải thích (Lu-ca 15:11-32).

Người đầy tớ có lẽ đã dành nhiều giờ tưởng tượng ra viễn cảnh đối thoại với người chủ. Có lẽ anh ta đã tập giải thích hoàn cảnh của mình, và trong ý nghĩ của anh ta, anh ta mong nhất là chủ có thể nói rộng thêm thời gian để anh ta thu xếp món nợ. Khi người chủ nói xóa nợ cho anh ta, người đầy tớ không tin vào tai mình, cũng không thể hiểu nổi! Đó không phải là những gì mà anh ta hỏi chủ. Anh ta chỉ mong chủ có thể kiên nhẫn cho anh ta thêm thời gian. Anh đầy tớ không thể chấp nhận được sự tha thứ của chủ. Thay vào đó, cảm giác tội lỗi bên trong khiến anh ta hành động. Không thể nhận sự tha

Món quà vô giá

thứ hoàn toàn từ chủ, nên anh ta cũng không thể cho người đày tớ khác lấy lấy chút tha thứ!

Bạn có thấy chính mình trong người đày tớ ấy không? Ta vẫn nghe giảng Chúa, Giê-su Christ, đã tha thứ cho ta hoàn toàn. Sau đó, khi ai đó mắc tội với ta, thì ta lại mong khoản nợ được trả đầy đủ. Như vậy thử hỏi liệu ta đã nhận được sự tha thứ từ Chúa hay chưa? Nếu đã thì ta có thể để ơn Chúa trong ta mà tha thứ cho những người làm tổn thương ta. Tuy nhiên, thường thì sự thật về tha thứ được chuộc bởi huyết Cứu chúa trên thập tự chỉ là kiên thức lý thuyết. Ta vẫn chưa chịu nhận tha thứ từ đáy lòng mình. Đức Thánh Linh đảm bảo rằng ta trong sạch trong mắt Chúa, song ta lại không tin.

Hiểu được và chấp nhận sự thật về những gì Cứu Chúa Giê-su đã làm trên thập tự ấy cũng có nghĩa là ta phải có khả năng sống với sự thật ấy. Có nghĩa là ta phải tha thứ cho người khác giống như Chúa đã tha thứ cho ta, hoàn toàn.

Cô-lô-se 3:13-14. Nếu một người trong anh em có sự gì phàn nàn với kẻ khác thì hãy nhường nhịn nhau và tha thứ nhau: như Chúa đã tha thứ anh em thế nào, thì anh em cũng phải tha thứ thế ấy.

Tại sao ta lại không thể tin sự thật về sự tha thứ hoàn toàn của Chúa? Có rất nhiều nguyên nhân, song các nguyên nhân chủ yếu gồm: tự cao, tức giận, đau đớn về tinh thần, thù hận, cay đắng, cảm giác tội lỗi. Những nhân tố ấy liên quan gì đến khả năng nhận tha thứ của ta? Câu trả lời đơn giản là “ích kỷ”.

Ta đặt mình vào vị trí trung tâm của vũ trụ, trở thành Chúa của chính mình, bỏ qua Giê-su. Chúng ta quá sai lầm về người cầm trịch vũ trụ mà tin vào lời của Sa-tan rằng ta chính là người cầm trịch. Ta tin vào lời nói dối là người khác nợ ta rất nhiều, còn ta không có nợ nần gì. Đó là tự cao, kiêu ngạo. Sự thật là ta chẳng có sức mạnh gì, cũng chẳng có quyền lực gì- ta không cầm trịch quyết định cái gì hết!

Một nhân tố chính khiến ta không nhận tha thứ là bởi cảm giác tội lỗi thường đến hậu xúc phạm. Cảm giác tội lỗi khiến cho lời nói dối rằng ta bản chất đã xấu xa, không xứng nhận độ lượng hay tha thứ từ Chúa. Cảm giác tội lỗi bảo ta rằng ta chỉ đáng nhận trừng phạt- ta phải trả nợ. Hiểu ta là ai trong Chúa và nhận sự tự do mà Chúa đã mua bằng cái chết của mình rất quan trọng để ta có thể thoát khỏi cảm giác tội lỗi.

Làm sao để ta làm được điều đó? Tự do đã được mua rồi, nó là của ta rồi. Chấp nhận sự thật ấy, cảm tạ Chúa là khởi đầu. Thú nhận với Chúa là cảm giác tội lỗi bao vây

Món quà vô giá

và cầu nguyện để được giải thoát. Ngài muốn ta được tự do! Tương tự như thế với tất cả các nhân tố khác khiến ta không thể nhận sự tha thứ từ đáy lòng mình.

Nút thắt của vấn đề ở đây chính là nhận ra rằng ta chỉ là kết quả của sáng thế, ta nợ sự tồn tại của chính mình và mọi thứ ở Chúa- Chúa Cha, Cứu Chúa, và Đức Thánh Linh sống trong ta. Trước khi ta có thể thấy rõ tại sao lại phải tha thứ cho người khác thì ta cần phải hiểu rõ nhu cầu của chính ta để nhận tha thứ cho tội lỗi của mình.

Bạn đã làm thế chưa? Bạn đã hỏi Chúa để độ lượng với ta, một tội đồ chưa? Bạn đã chấp nhận sự thật là Cứu Chúa Giê-su đã trả hết nợ cho ta? Chỉ sau đó thì ta mới có thể thật sự tha thứ cho người khác đã làm tổn thương ta. Mỗi tổn thương, xúc phạm ấy là một món nợ, dù là thể chất, cảm xúc hay tinh thần. Chúng ta phải tiếp tục trong quá trình tha thứ cho người khác bởi vì mỗi người trong số chúng ta đã được tha thứ cho món nợ với Chúa. Không có một linh hồn nào trên thế gian mà chưa từng chống nghịch lại các mạng lệnh của Chúa. Chúng ta đều mang trong mình bản chất tội lỗi, nhưng tin mừng là trong Chúa, ta có thể chuyển đổi với bản chất mới. Chỉ khi ta ở trong Chúa thì Ngài mới có thể tha thứ người khác qua ta.

Cô-lô-sê 3:3 vì anh em đã chết, sự sống mình đã giấu với Đấng Christ trong Đức Chúa Trời. Khi nào Đấng Christ, là sự sống của anh em, sẽ hiện ra, bấy giờ anh em cũng sẽ hiện ra với Ngài trong sự vinh hiển.

Cô-lô-sê 3: 9-10 Chớ nói dối nhau, vì đã lột bỏ người cũ cùng công việc nó, mà mặc lấy người mới là người đang đổi ra mới theo hình tượng Đấng dựng nên người ấy, đang đạt đến sự hiểu biết đầy trọn.

Khi ta nghiên cứu kỹ câu chuyện về người đầy tớ không có khả năng nhận tha thứ, ta cần nhìn kỹ vào kết cục của câu chuyện.

Ma-thi-ơ 18:32 Chủ bèn đòi đầy tớ ấy đến mà nói rằng: Hỡi đầy tớ độc ác kia, ta đã tha hết nợ cho ngươi, vì ngươi cầu xin ta. Ngươi há lại chẳng nên thương xót bạn làm việc ngươi như ta đã thương xót ngươi sao? Chủ nổi giận, phú nó cho kẻ giữ ngục cho đến khi nào trả xong hết nợ. Nếu mỗi người trong các ngươi không hết lòng tha lỗi cho anh em mình, thì Cha ta ở trên trời cũng sẽ xử với các ngươi như vậy.

Tha thứ là kết quả của độ lượng. Ta cần phải độ lượng, cũng giống như Chúa đã độ lượng với ta.

Lu-ca 6:36: Hãy thương xót như Cha các ngươi hay thương xót.

Món quà vô giá

Không có ngoại lệ, không có biện luận! Khi ta là môn đồ của Giê-su, sống cùng Ngài trong Chúa, thì ta đã dưới điều kiện phải giữ mạng lệnh của Ngài. Ta phải độ lượng. Làm sao ta làm được điều đó? Bằng cách tha thứ cho người khác cũng giống như ta đã được tha thứ.

Sự tức giận của Chúa nhắm vào sự bất công khi người đầy tớ không chịu tha thứ. Một phần của độ lượng là cư xử công bình với người khác.

Mi-chê 6:8 Hỡi người! Ngài đã tỏ cho người điều gì là thiện; cái điều mà Đức Giê-hô-va đòi người há chẳng phải là làm sự công bình, ưa sự nhân từ và bước đi cách khiêm nhường với Đức Chúa Trời người sao?

Gia-cơ 2:13 Sự đoán xét không thương xót kẻ chẳng làm sự thương xót; nhưng sự thương xót thắng sự đoán xét.

Luôn luôn có hậu quả của tội lỗi chống lại người khác. Không tha thứ là tội lỗi chống nghịch Chúa và người ấy. Trong đoạn người đầy tớ, hậu quả rất cay nghiệt. Ta có thể liên hệ chính mình với hình phạt của người đầy tớ như thể ta đã thực sự gặp mấy lính khi ta không chịu tha thứ. Sa-tan rất vui lòng nếu có thể để ta nhớ mãi những ký ức về bất công với ta, nhắc ta mãi về việc ta bị xúc phạm, nhắc lại mỗi từ đã được nói ra, hay bất cứ hành động xấu nào đã xảy ra. Sa-tan chính là tên cai ngục, hình phạt là những chấn động tâm lý kéo theo các bệnh lý về thể chất khi ta không thể tha thứ. Chứng cứ về tức giận, thù hận, cay nghiệt, không tha thứ được nêu rõ trong các nghiên cứu về y tế và tâm lý. “Đó là cách mà Đức cha đối xử với bạn nếu bạn không thật tâm tha thứ cho anh em”.

Lưu ý cụm từ “thật tâm”. Đây là trọng tâm của đoạn. Tha thứ cho chính mình đến từ tâm, chứ không chỉ từ bộ não, chính là chìa khóa để ta có thể tha thứ cho người khác. Cho đến lúc bạn thật tâm tha thứ, thì tội lỗi qua năm tháng của bạn sẽ không thể được xóa bỏ. Nó sẽ trở thành nhà tù của chính bạn cho đến khi bạn thật tâm nhận tha thứ mà Chúa đã dành cho bạn.

Nhận tha thứ, và tha thứ cho người khác thể hiện con người bạn trong Chúa. Đó là lời chứng có ảnh hưởng lớn đến đời sống linh của bạn và nó cho phép Đức Thánh Linh để tham gia vào cuộc sống ấy.

Hãy đặt vấn đề này là ưu tiên trong quá trình phát triển thuộc linh của bạn. Tự đóng tù mình chính là ngăn bản khỏi sống! Bạn có chìa khóa đến tự do- hãy sử dụng nó!

THA THỨ CHO CHÍNH MÌNH

Ta đọc kinh thánh và tin rằng Chúa đã tha thứ cho tội lỗi của ta hoàn toàn. Kinh thánh nói rất rõ điều này. Ta cũng đọc và chấp nhận sự thật là ta cần phải tha thứ cho người khác cùng một cách và cùng mức độ mà Chúa (nhờ cái chết hi sinh của Giê-su) đã tha thứ cho ta. Nhưng tại sao ta lại thấy là việc áp dụng điều đó với chính mình lại rất khó? Tại sao ta lại khó tha thứ cho chính ta vì những gì đã làm hay những lời đã nói làm tổn thương người khác hay làm ta hổ thẹn? Không có chỗ nào trong kinh thánh nói rõ ta phải “tha thứ cho chính mình”. Tuy nhiên, cũng giống như mọi tội lỗi khác cần tha thứ, ta cần tha thứ cho chính mình.

Lý do ta thấy khó tha thứ cho mình là bởi vì ta vẫn chưa nhận thức rõ được sự tha thứ hoàn toàn từ Chúa. Chúa Giê-su đã trả cái giá cho tội lỗi của ta từ lâu trước khi ta mắc lỗi! Tình yêu và chấp nhận của Chúa với ta không phải là bởi ta “tốt” thế nào, không phải bởi việc ta có giữ lời dạy của Ngài, hay liệu ta có năng động trong công việc của Ngài. Mà đó là lựa chọn của Ngài để yêu ta một cách vô điều kiện và tha thứ cho mọi lỗi lầm, sai trái ta đã, đang và sẽ mắc phải. Câu hỏi đặt ra là: liệu ta có tin vào sự thật ấy không?

Nếu Christ đã chuộc mọi điều xấu, sai ta làm, mọi ý nghĩ và lời nói tội lỗi, thì cần phải trả bao nhiêu nữa cho tội lỗi mà bạn ám ảnh mà không tha thứ cho mình? Chẳng còn cách chữa nào khác. Lựa chọn trở nên rất đơn giản: hoặc là tin vào Chúa và sự thật là tội lỗi của bạn đã được xóa sạch hoàn toàn, hoặc là tiếp tục dấn thân vào tội không tin mà chẳng có giá nào trả nổi.

Liệu Chúa có phân loại tội lỗi- tội lỗi này lớn hơn tội khác? Không! Với Chúa: tội lỗi là tội lỗi. Tương tự như vậy, Ngài không phân loại giá trị của người này với người khác. Ngài không cho ta một danh sách thứ hạng của các tội lỗi. Nếu Ngài có, thì ta sẽ nói: tội càng lớn, thì lại càng cần tha thứ lớn hơn và có lẽ là trừng phạt, tội nhỏ thì chỉ cần chút tha thứ và không phải chịu phạt.

Khi ta cứ bám mãi vào tội lỗi quá khứ và từ chối sự thật là ta phải tha thứ cho mình, ta sẽ tự làm cho mình một danh sách xếp hạng các tội lỗi, từ bé đến lớn, đánh giá hình phạt, mức độ tha thứ theo mong muốn của ta để bám vào những tội lỗi ấy. Ta cần phải thay đổi hệ thống đức tin sai lầm ấy để có thể chấp nhận sự thật và đánh lật lật luận sai lệch là tội của ta quá lớn đến không thể tha thứ hay xóa đi. Tiêu chuẩn của Chúa là hoàn toàn bởi sự trong sạch của Ngài. Tội lỗi là tội lỗi. Hoặc là có tội lỗi hoặc không. Không có biện bạch, không thanh minh, không so sánh với tội lỗi của người khác được

Món quà vô giá

tha thứ trước Chúa. Mọi tội lỗi là một lãng mạn với thiêng liêng của Chúa. Mỗi vi phạm lại luật công bình của Ngài cũng ngang với tội chống lại một cá nhân, chính bạn.

Bạn tin vào lời giả dối là tội lỗi của bạn quá lớn đến nỗi dù đã được Chúa tha thứ, thì bạn vẫn phải trừng phạt mình? Thế tức là Chúa Giê-su không trả đủ cho tội của bạn? Liệu Ngài có cần bạn giúp để quyết định cái giá phải trả? Có hai cách ta có thể “giúp” Chúa với mức độ và thời hạn trả tội: một là bám chặt vào cảm giác tội lỗi- tự tách mình khỏi tự do, hai là cố gắng làm thêm “việc tốt” để bù đắp lại tội lỗi của mình. Vậy ích lợi của việc tự hành hạ mình và một loạt các “việc tốt”? Ai sẽ thấy ấn tượng? Chúa á? Không! Lời của Ngài tràn đầy tình yêu, chấp nhận, kêu gọi ta để quên đi tội lỗi. Tại sao ta lại phải cố gắng nhớ nó làm gì?

Ta có một kẻ thù lớn là Sa-tan, kẻ luôn kết tội các anh em. Một trong các cách hiệu quả Sa-tan can thiệp vào cuộc sống của ta là thường xuyên nhắc nhở ta nhớ về những tội lỗi trong quá khứ. Cách để ta chống lại hắn là để tự nhắc mình sự thật về tha thứ hoàn toàn của Chúa và đứng vững với sự thật là không cần phải có một trừng phạt nào cả. Đừng để hắn tấn công ta với hàng loạt các ý nghĩa về việc ta vô giá trị thế nào. Đưa ngay những ý nghĩ ấy trước Chúa. Học Lời Chúa và có những lời ấy cụ thể nhắc đến sự thật là: bạn được tha thứ hoàn toàn.

Một điều nữa cần làm là hối lỗi. Nếu bạn không thật sự hối lỗi thì cần phải làm thế. Ngay khi ta hối lỗi, thì chấp nhận sự thật- ở đây không nói đến việc ta cảm thấy thế nào- mà là sự thật rằng tội lỗi của ta đã được tha thứ. Chỉ tin vào sự thật, chứ không phải cảm xúc.

Nhớ đoạn kinh thánh này: Đức Giê-hô-va có lòng thương xót, hay làm ơn, Chậm nóng giận, và đầy sự nhân từ. Ngài không bắt tội luôn luôn, Cũng chẳng giữ lòng giận đến đời đời. Ngài không đả chúng tôi theo tội lỗi chúng tôi, Cũng không báo trả chúng tôi tùy sự gian ác của chúng tôi. Vì hễ các tầng trời cao trên đất bao nhiêu, Thì sự nhân từ Ngài càng lớn cho kẻ nào kính sợ Ngài bấy nhiêu. Phương đông xa cách phương tây bao nhiêu, Thì Ngài đã đem sự vi phạm chúng tôi khỏi xa chúng tôi bấy nhiêu. Đức Giê-hô-va thương xót kẻ kính sợ Ngài, Khác nào cha thương xót con cái mình vậy. Vì Ngài biết chúng tôi nấn nhen bởi giống gì, Ngài nhớ lại rằng chúng tôi bằng bụi đất
(Thi Thiên 103:8-14)

Và, nếu chúng ta đã cùng chết với Đấng Christ, thì chúng ta tin rằng mình cũng sẽ sống lại với Ngài, bởi biết rằng Đấng Christ đã từ kẻ chết sống lại, thì chẳng chết nữa; sự chết không còn cai trị trên Ngài. Vì nếu Ngài đã chết, ấy là chết cho tội lỗi một lần đủ cả; nhưng hiện nay Ngài sống, ấy là sống cho Đức Chúa Trời. Vậy anh em cũng

Món quà vô giá

hãy coi mình như chết về tội lỗi và như sống cho Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Jêsus Christ.

(Rô-ma 6: 8-11)

Cho nên hiện nay chẳng còn có sự đoán phạt nào cho những kẻ ở trong Đức Chúa Jêsus Christ; vì luật pháp của Thánh Linh sự sống đã nhờ Đức Chúa Jêsus Christ buông tha tôi khỏi luật pháp của sự tội và sự chết (Rô-ma 8: 1-2)

Từ các đoạn trên, và còn nhiều đoạn khác, ta có thể thấy là sự thật thì được chép khá rõ. Là môn đồ của Chúa, thì ta được tha thứ mọi tội lỗi khi ta hối lỗi. Chúa Giê-su cho ta tự do khỏi ám ảnh, hồ thẹn khi Ngài chết trên thập tự và đổ huyết chuộc tội cho ta. Đó là trách nhiệm của môn đồ để tự tha thứ cho mình bởi vì Giê-su đã chuộc tội cho ta hoàn toàn. Nếu vẫn thấy khó, thì bạn cần phải hối lỗi vì thiếu đức tin. Hãy lựa chọn đứng vững với sự thật của Chúa. Chấp nhận sự thật về tình yêu Ngài dành cho bạn. Hãy chọn đứng vững trong lời của chúa Giê-su. Chọn đứng trong tự do.

LÀM CẦU NÓI

Ta đã tìm một người trong vòng chúng nó, dựng xây lại tường thành, vì đất mà đứng chỗ sứt mẻ trước mặt ta, hầu cho ta không hủy diệt nó; song ta chẳng tìm được một ai. Vậy nên ta đổ con thạch nộ trên chúng nó, và lấy lửa giận của ta đốt chúng nó; ta đã làm cho đường lối của chúng nó lại đổ về trên đầu chúng nó, Chúa Giê-hô-va phán vậy. Ê-xê-chi-ên 22:30-31

Đó là bí ẩn của Chúa khi Chúa muốn dùng ta vào mục đích của Ngài. Sức mạnh của Ngài có thể hoàn thành bất cứ điều gì, bất cứ khi nào Ngài muốn, và bằng cách nào Ngài muốn. Thế nhưng, vì một vài lí do nào đó mà chỉ Ngài mới biết, Ngài lại để ta có thể cùng Ngài mang đến công bình. Thật là một vinh hạnh cho ta để “vì đất mà đứng chỗ sứt mẻ”! Tôi tin vào việc ta có thể cho người bình thường vào ấy, để ta có thể cá nhân hóa lời kinh thánh.

Tại sao những chuyện tồi tệ lại xảy ra với con người? Đây là câu hỏi muôn thuở với rất nhiều đáp án. Ở đây, tôi chỉ xin thảo luận một nguyên nhân thôi: chuyện xấu xảy ra với con người bởi vì chẳng ai cầu nguyện cho họ cả! Đức Thánh Linh luôn kiếm tìm những cá nhân sẵn sàng chịu thiệt thòi và cống hiến vì người khác. Những điều này Chúa gọi là tham gia cầu nguyện giùm. Từ đoạn kinh thánh ở chương 22 Ê-xê-chi-ên, ta có thể thấy được kết cục khi không ai sẵn sàng cầu nguyện- kết cục ấy là giận dữ của Chúa trút lên con người tội lỗi. Tuy nhiên, cũng có rất nhiều các nhà cầu nguyện giả, phục vụ mục đích của Sa-tan và dễ dàng lừa gạt người tội lỗi.

Ê-xê-chi-ên 13:3-5 -Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Khốn cho những tiên tri đại dốt, theo thần riêng mình, mà chưa từng thấy gì cả. Hỡi Y-sơ-ra-ên, các tiên tri người cũng như những con cáo trong chốn hoang vu! Các ngươi chưa lên nơi phá tan, và không xây tường cho nhà Y-sơ-ra-ên, dựng đứng vững trong cơn chiến trận nơi ngày Đức Giê-hô-va.

I-sa-rơ-ên, lúc tha hương, vẫn không chịu thờ phượng đức Giê-hô-va. Họ chọn các tiên tri giả, những người cầu nguyện những gì mà những người này muốn nghe, chứ không phải những điều họ cần nghe từ Chúa. Tại sao lại cần phải có nhà cầu nguyện chân chính? Để “*đứng vững trong cơn chiến trận nơi ngày Đức Giê-hô-va*”. Bởi vì người bình thường dễ bị Sa-tan lừa gạt. Chúng ta cần nghe những gì Chúa nói. Vấn đề bị lừa gạt là một vấn đề có từ lâu. Khi I-sa-rơ-ên lang thang trong sa mạc, họ quay lưng với Chúa và thờ thần tượng.

Món quà vô giá

Tổ phụ tôi làm một bò tơ tại Hô-rép, Thờ lạy trước mặt hình Đức; Họ đổi sự vinh hiển mình Ra hình dạng con bò ăn cỏ. Họ quên Đức Chúa Trời là Đấng cứu rỗi mình, Và đã có làm công việc lớn lao ở Ê-díp-tô, Những việc lạ kỳ trong xứ Cham, Và các điều đáng kinh hãi ở bên Biển đỏ. Vì vậy, Ngài phán rằng sẽ diệt chúng nó đi; Nhưng Môi-se, là kẻ Ngài chọn, đứng nơi triệt hạ trước mặt Ngài, Đặt can gián con giận Ngài, e Ngài hủy diệt họ chẳng (Thi thiên 106: 19-23)

Môi-se là người trung gian cho dân tộc. Đa-ni-ên, một người trung gian mẫu mực, kiêng cử trong đồ tang để “vì đất mà đứng chỗ sứt mẻ” cho Jerusalem và cho dân tộc tha hương tới miền đất hứa- I-xa-rơ-ên. Lời cầu nguyện trong Đa-ni-ên 9 là hình mẫu để ta noi theo- tức biết cách để “vì đất mà đứng chỗ sứt mẻ” cho các cá nhân và cho dân tộc. Khi ta nghiền ngẫm về vai trò của một tiên tri, ta sẽ nhận ra là làm cầu nối chính là một trách nhiệm chính của họ. Xuyên suốt Cựu Ước, ta thấy rõ các ví dụ về bức thiết của người trung gian, hậu quả của thiếu cầu nguyện, và kết cục có hậu của làm trung gian là giúp con người hướng tới Chúa. Trong Ê-xê-chi-ên có chép một lý do Chúa cho phép tội lỗi để hủy hoại một ai đó, hay một dân tộc nào đó. Bởi vì chẳng có ai là người “vì đất mà đứng chỗ sứt mẻ” cho dân tộc, nên đã phải hứng chịu tức giận của Chúa trước tội lỗi. Satan là kẻ hủy diệt, và hắn lên kế hoạch kỹ lưỡng. Lý do toàn bộ loài người vẫn chưa phải hứng chịu tức giận của Chúa trước tội lỗi là bởi vì tình yêu của Ngài với sáng thế. “Đức Giê-hô-va làm lành cho muôn người, Sự từ bi Ngài giáng trên các vật Ngài làm nên” (Thi Thiên 145:9). Ngài không muốn cho ta tàn lụi. “Thượng Đế không chậm trễ thực hiện lời hứa như một số người lầm tưởng. Nhưng Ngài đang nhẫn nhục với anh chị em. Ngài không muốn cho một người nào bị chết mất nhưng muốn cho mọi người đều ăn năn.” (2 Phi-e-rơ 3:9), nhưng bởi vì sự băng giá trong trái tim, một số người vẫn tiếp tục tội lỗi và chống nghịch Chúa. Khi họ lựa chọn con đường ấy, họ đứng trước tức giận của Chúa như Sa-tan đã tính. Không có che chở, họ trần trụi trước thuộc linh. Đó là thảm cảnh của những người không tin. Họ lựa chọn để chống nghịch, hành động của họ đưa chính họ đến hủy diệt. Vậy có cách nào cho thảm cảnh đó không? Hãy cho người không tin thấy một người đại diện cho Giê-su, thẩm huyết của Ngài, được bao bọc bởi công bình của Ngài, đứng vào chỗ người tội lỗi trước Chúa Cha cầu xin ân điển.

Ta cầu nguyện cho một số người, rằng Chúa sẽ đi vào cuộc sống của họ để cứu và nuôi dưỡng họ, nhưng một số vẫn không được đảm bảo bằng lời cầu nguyện giùm! Người không tin có thể có đảm bảo dưới công bình của một tín đồ, khi người ấy cưới tín đồ. Ta có thể lên một danh sách những người ta biết cần cầu nguyện, tức đứng ở vai trò một người trung gian “vì đất mà đứng chỗ sứt mẻ”. Ân điển của Chúa sẽ đến với cả những người ngoại (Lê-vi ký 19:33, Thi Thiên 46:9) khi người đó được cầu nguyện giùm. Đó là niềm vinh dự và cũng là trách nhiệm trước lời gọi của Đức Thánh Linh để cầu nguyện cho một ai đó mà Ngài đặt trong danh sách của ta.

Món quà vô giá

Thật là một trách nhiệm ta phải đem theo mình khi ta cầu nguyện cho người khác! Các anh em trong Chúa cần hối lỗi vì tội không cầu nguyện!

Điều thứ hai ta cần cho người ấy biết về Chúa, nhận thức được tội lỗi, và bức thiết cần cầu nguyện, hối lỗi và tha thứ. Tín hữu có các điểm dừng trong hành trình của họ- thường là đi lệch hướng hay đi lùi thay vì đi về phía trước. Được đảm bảo bởi cứu rỗi của Chúa Giê-su, tín hữu đứng trước sự rèn rũa của Đức Thánh Linh.

“Cha trên đất sửa trị chúng ta trong một thời gian ngắn theo cách mà người cha cho là tốt nhất. Nhưng sự sửa trị của Thượng Đế là để giúp chúng ta trở nên thánh thiện như Ngài. Lúc đang bị sửa trị thì chúng ta không thích vì đau đớn, nhưng về sau, khi đã học được ý nghĩa của sự sửa trị ấy rồi, thì chúng ta sẽ được bình an vì bắt đầu sống phải cách” (Hê-bơ-rơ 12:10-11)

Lý do cho rèn rũa đã được nêu rõ là để “chúng ta sẽ được bình an vì bắt đầu sống phải cách”. Ta phải thật cẩn thận cách ta cầu nguyện cho các tín hữu khác- các tín hữu đang trải qua giai đoạn khó khăn về sức khỏe, tài chính, cuộc sống gia đình, công việc, hay các mối quan hệ trong cuộc sống. Đức Thánh Linh chịu trách nhiệm rèn rũa ta, và đó chính là những gì ta cần để “chúng ta sẽ được bình an vì bắt đầu sống phải cách”. Chính bản thân tôi cũng đã trải qua những rèn rũa ấy và kết quả là một am hiểu sâu hơn về thuộc linh, thờ phượng sự vĩ đại của Chúa, và nhận ra Ngài xứng đáng với tất cả những thờ phượng của ta.

Ngài mang đến những đau đớn thể xác để thể hiện sức mạnh của Ngài để tôi thôi quyết định cho mình, mà để Ngài rèn rũa tôi theo Ngài. Giờ nhìn lại, tôi rất biết ơn tôi nằm trong “trường” của Đức Thánh Linh. Ngài tiếp tục kèm cặp tôi trong quá trình phát triển của mình. Nếu không có thời kỳ khó khăn ấy, tôi sẽ không chịu để mình chết đi trong tôi, mà sẽ vẫn tiếp tục với tự cao là mình lo được hết. Hành động của Ngài hoàn toàn đi đôi với hoàn cảnh, trường hợp của tôi, bởi mỗi người có những điều kiện thuộc linh khác nhau. Tôi có muốn trải nghiệm lại điều đó không? Không! Những thay đổi trong tôi là cố định. Tôi đã được làm mới trong tinh thần và thuộc linh. Cái tôi cũ đã chết rồi!

Rô-ma 12:2 chép “Đừng rập khuôn theo người thế gian, nhưng hãy thay đổi từ bên trong theo tư tưởng mới. Như thế anh chị em sẽ phân biệt được ý muốn của Thượng Đế, đồng thời sẽ biết những gì tốt đẹp, toàn hảo và vừa lòng Ngài”

Món quà vô giá

2 Cô-rinh-tô 5:17 chép “Nếu ai thuộc về Chúa Cứu Thế thì người ấy là một người mới. Mọi việc cũ đã qua đi hết; hiện giờ mọi việc đều đã đổi mới!”

Tôi vô vàn biết ơn Chúa vì đã rèn rũa tôi để tôi có một mối liên thông sâu đậm với Giê-su. Tôi không phải đứng một mình trong quá trình này- tôi có một người kỳ cựu cầu nguyện cho mỗi bước đi của mình. Giờ đến lượt trách nhiệm của tôi để cầu nguyện cho người khác đi qua quá trình ấy. Ta không được cản trở công việc của Chúa trong cuộc sống của người khác do cầu nguyện sai. Chỉ có Đức Thánh Linh mới biết chính xác những gì mà Ngài muốn làm trong cuộc sống này- ta phải để Ngài quyết định- ta không biết phải cầu nguyện thế nào nếu không có Ngài soi sáng. Mục đích chính của người trung gian không phải là để tìm kiếm câu trả lời, mà là tìm kiếm Chúa và ý của Ngài.

Lí do thứ ba là bởi ta lạm dụng cơ thể mình. Cơ thể ta thánh khiết với Chúa, là đền cho hiện diện của Ngài. Khi ta tiêm nhiễm cơ thể với những chất liệu ngoại- thuốc nghiện, cồn, đồ ăn tệ- là ta đã để mình vào guồng quay tội lỗi dẫn tới cái chết thể xác. Satan dùng những bàn đạp ấy để đẩy nhanh quá trình hủy hoại thể xác, dù là ta đều trải nghiệm nó khi ta già đi. Sự khác biệt là ở chỗ hàng loạt bệnh tật và sự xuống cấp của cơ thể với những người lạm dụng cơ thể mình.

(2 Cô-rinh-tô 6:16-7:1) vậy ta cầu nguyện cho người ấy thế nào? Ta cầu nguyện cho ân điển của Chúa để anh ta từ bỏ thói quen xấu và không cư xử ngốc nghếch. Chúa sẽ cứu và giải thoát ta khi ta quay lại với Ngài. Với những người không tin trong tình huống này, Chúa giữ chặt cánh tay cứu chuộc trước. Ngài giải cứu sau khi ta chấp nhận hi sinh của Giê-su trên thập tự và lựa chọn đi theo Ngài. Ta phải kiên nhẫn cầu nguyện cho những người có rất nhiều loại tội lỗi. Tôi chắc chắn là muốn ai đó cầu nguyện cho mình để không bị ngã vào những bẫy tội lỗi.

Đứng vào vị trí trung gian, cầu nguyện cho người khác là công việc. Nó yêu cầu hi sinh và trải nghiệm khó khăn. Khi ta nghiêm túc xem xét hậu quả cho những người không được cầu nguyện, ta sẽ thấy mình cần phải cầu nguyện.

Bạn có muốn cùng tôi cầu nguyện cho người khác không? Chúa gọi chúng ta là các đại sứ của Giê-su, giúp rao giảng hàn gắn tới những người cần mối liên thông với Chúa và những người khác.

2 Cô-rinh-tô 5:19-20 Thượng Đế ngự trong Chúa Cứu Thế và giảng hòa thế gian lại với Ngài. Trong Chúa Cứu Thế, Thượng Đế không còn kết tội thế gian nữa. Ngài giao cho chúng ta nhiệm vụ giảng hòa này. Chúng tôi được sai rao giảng về Chúa Cứu Thế như thể Thượng Đế đã nhờ chúng tôi kêu gọi anh chị em. Khi chúng tôi nài xin anh chị em giảng hòa lại với Thượng Đế là chúng tôi nói thay cho Chúa Cứu Thế.

Món quà vô giá

Đoạn yêu cầu ta cầu nguyện cho người khác, đưa họ đến một mối quan hệ đúng với Chúa. Ta vui mừng trước sự kiện một người của Chúa được tự do khi Chúa Giê-su cứu rỗi họ trên thập tự bằng huyết của mình. Tự do khỏi nhà tù không tha thứ, thiếu tình yêu thương, tự cao, tội dâm dăng, ích kỷ- “Chúa là Thánh Linh. Hễ Thánh Linh của Chúa ở đâu thì nơi đó có tự do” (2 Cô-rinh-tô 3:17).

Tù của không tha thứ là hoàn toàn thực tế trong đời sống của rất nhiều người ta biết và quan tâm. Cầu nguyện cho họ, chuẩn bị họ cho quá trình tha thứ mang đến tái hợp với Chúa và với những người khác. Đó là sứ mệnh ta được giao, sứ mệnh tái hợp. Ta phải cần mẫn trong vai trò của mình dưới sức mạnh và chỉ dẫn của Đức Thánh Linh. Tôi đặt niềm tin ở Đức Thánh Linh để dùng cuốn sách này chỉ ra cho bạn những điều Ngài muốn bạn làm trong sứ mệnh ấy. Đó là quyền của bạn để lựa chọn có làm hay không.

2 Cô-rinh-tô 5:19 Thượng Đế ngự trong Chúa Cứu Thế và giảng hòa thế gian lại với Ngài. Trong Chúa Cứu Thế, Thượng Đế không còn kết tội thế gian nữa. Ngài giao cho chúng ta nhiệm vụ giảng hòa này.

Câu này kết thúc toàn bộ cuốn “Món quà vô giá- Tha thứ”. Vậy là ta đã nhận được thông điệp về tha thứ, về sứ mệnh tái hợp. Hãy mang theo mình, và trở thành một người hành động theo lời của Chúa, chứ không chỉ là khán giả.